ښایست

لنډې کیسې

صفیه حلیم

۱. د ببو کور

۲. بابا

۳. تاویز

۴. ښایست

۵. د نیکه بابا بنګله

۶. نرسه

۷. څواک

۸. د ژبې خرپ

۹. یواځې شیبې

۱۰. نیمګړي کیس

۱۱. پلار مور او لور

۱۲. د شیشې ګیلاس

۱۳. سینما

۱۴. پوښتنه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دببو کور

هلته به هر وخت یو شور وو، داسی شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغي، د ښځو خنداگاني ، د سړو خبری... بس د ببو کور یو جنت وو. د کلی په مینځ کې د ویالی په غاړه دا کور په څو جریبه مزکه کې جوړشوی وو. د یو سردالان کې به خلکو خبری بل سرته نه اوریدی. د ببو هر یو ځوی چې واده کوو نو هغه له به يي یوه کوټه او یو دالان جوړ یدو .
د شپږو زامنو او څلورو لوڼو نه علاوه په کور کې څو تنه سپین ږیری او یو څو سپین سری هم اوسیدی چې د ببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د ببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کیسو به ورله خوند ورکاوو. د کور په انگڼ کې د توت او د انارو ونې وی. د لوی دیوال سره د انگورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انگورو تروی پاڼي او یا خام انگور به يي خوړل. کله کله به یو سپین ږیري سړي هم هلته کټ واچوو او د څپر تر سوری لاندی به يي خوب کوو.
د ببو د کور دروازه نه وه. بس یو لوی در او د هغی مخی ته وړوکی خام ډیوال وو چې ښځی به د هغی شاته ودریدی او کله به يي د هگیوال او کله دبنجاری نه شیان پلورل. د اوړی د غرمی به چې په پټو کې لو کیدو او د کور ټول غړی به هم هلته وو پدی کور کې به یو څو شیبو لپاره خاموشي شوه. یوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به يي ببوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتیا وه چې د مچانو بنگا به هم نه اوریدل کیده. بیا به یو مچ را والوتلو او بنگ به يي وکړ.
د مازدیگر په تناره کې به د چم گاونډ ښځو خپلی ډوډی پخولی. شپی د ډیوې او د هری کین په رڼا کی به ښځو څرخی گرځولی ، ټپی به يي ویلی . ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړي چې به د حجری نه دې کور ته راتلل نو په لاسونو کې به يي بلې شونتۍ نیولې وې. د ببو په کور کې کله کله جنگ هم وشو یو ماشوم به بل د لاسه شی وتښتوو، منډی تړړی شور ماشور به جوړ شو.
ځوانی مرگ، بی حیا، سوډر او دغسی نورالفاظ به ماشومانو زده کړل. میندو به یو بل ته پیغورونه او سپکی وویلی ، خو لږ وروسته به بیا ټول ارام او خپل کارونه به يي کول. د ببو په کور کې ددنیا هر څه وو. هغه دنیا چې ډیره وړه او حاجتونه بي ډیر محدود وو. ستنه، تار، قیچي (بیتی) د گنډلو ماشین، د شیشی گیلاسونه، چیني لوښي، د میسو پتنوس او دا هغه شیان وو چې د کلی د هر کور پر هری غنم ښادۍ کې به خلکو د ببو نه په پور ووړل.
بیا یوه ورځ د ببو مشرزوی خلیل دوبۍ ته د تللو فیصله وکړه. دی په ښار کې د یو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ویلډنگ کار زده کړی وو. په دوبۍ کې د داسی کسب گرو ضرورت وو. خلیل خوشاله وو خو ببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته یو څو واری تللی وه. دا هم نه وه خبره چې نړۍ څومره لویه ده، پکی څومره خلک وسیږی. په کومه ورځ چې خلیل روانیدو ببو په کور کې لوی خیرات کړی وو. ډیر خلک راټول وو. دببو امړیندو اخوا د یخوا منډی وهلی او په میلمنو گرځیدی، خو ببو په یو کټ ناسته وه. د کلی ښځی به راغلی او یو څو شیبی به دی سره کیناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو ببو غلې ناسته وه ، هیڅ خبري يي نه کولی. د خیرات ډوډۍ وخوړل شوه او د ببو په کورکې یوه شیبه خاموشي شوه. د خلیل بکس په یوه ټانگه کې کیښودل شو، هغه د خپلی غاړی نه د گلونو څو امیلونه لری کړل چې خویندو ورته راوړی وو. بیا د وروستی ځل لپاره د ببو سره جوخت کیناستو. هغی ته يي تسلی ورکړه چې شپږ میاشتی وروسته به په چوټۍ راځي خو ببو هم هماغسی غلې ناسته وه. د کور سپین ږیری راټول شول ، یوی ښځی د خلیل په سر قران ونیولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده د وروستی ځل لپاره د مور پښی ښکل کړی. ببو ورته په سر لاس کېښود یو څه دعایي وکړه خو دومره په ټیټ غږ چې هیچا نه اوریده. خلیل د ورونو او د ماشومانو په بدرګه له کوره ووتلو. یو چا ډک جام اوبه ورپسی وروشیندلی .
ټولی ښځی د ببو کټ خوا او شا ته کیناستي، څوک په ځمکه او څوک په نورو کټونو خو ببو نه ژړل نه يي څه ویل. بیا نوری ښځی خپلو کورونو ته ولاړی او د کور ښځو لوښی لرګي راټول کړل، د ببو ګیرچاپیره د ژوند کاروبار بیا پیل شو خو هغه همدغسي په کټ ناسته وه. یو چا ورته وویل "ببو د مازیګر مونځ به درنه قضا شي" خو ببو بیا هم را پا نسیده، د خلیل ښځی ورته پام شو. خواښي ته ورنږدی شوه او دی ولیدل چې د هغی په بانړو یوه اوښکه لکه د ملغلری پرته وه. سترګی يي دروازی ته نیولی وي امږور يي لاس ونیولو او ورته يي وویل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چې یوې بلې دنیا کې وی، له سترګو يي دوه اوښکی راتوی شوي او په یوې سلګی يي وویل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د ګنډلومشین ته ناسته یم. د لور کمیس مې ایله د مشین ترغاښ لاندې ایښی دی، چې د نګارې غږ اورم. زه یوه شیبه غوږ نیسمه، نګاره په قهر شوه. اوس يي غږ نور هم لوړشو. زه پوهیږم چې نورګنډل نه شم کولی. بابا لکه چې بیا نن کوم شی خوړلی دی، زما دا اندازه څکه سمه ده، چې له تیرې میاشتې راهیسي کله د نګارې او بابا نانډرۍ پیل شي، نو زه هم په کې د روغې جوړې لپاره ورغوښتل کیږم .
نور کله د نګارې په کور کې ډېره خاموشي وي. یوازې د بابا غږ اوریدل کیږي. نګاره او د هغې بچیان په ټیټ غږ خبرې کوي، خو کله چې بابا له بازاره څه خوړلي وي، بیا نو د هغه غږ څوك نه اوري، یوازې نګاره لګیا وي. هغه زما د ماما لورده، کونډه ده، د دریو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسیږي. زموږ او د ماما کورونه دیزوال په دیوال دي. یوه وړه کړکۍ د دواړو کورونو ترمنځ لکه د میږې لار ده، چې ښځې او ماشومان ترېنه اخوا دېخوا دانګي .
ماما ته موږ ټول بابا وایو او بابا د معدې تکلیف لري. ډاکټرانو ورته ویلي دي چې نرم خواړه به خوري. زیات غوړ، مرچ مساله او د بازاري خواړه ورباندې بند دي. نګاره د بابا یواځینۍ لورده او په یوې بهرنۍ اداره کې کار کوي. بابا د سرکاري نوکرۍ نه ګوښه شوی دی، اوس د اویاوو کالو دی، د معدې له تکلیف پرته نورصحت يي ډېر ښه دی. خو نګاره تل د پلار په اړه خواشینې وي. بابا څو وارې د معدې د پرهردلاسه په روغتون کې داخل شوې و.
کله کله يي د معدې تیزابیت دومره ډېر شي چې د درد له لاسه بې شیمې وي. نګارا ورته د چرګ ساده ښوروا پخوي. له ښاره ورته رنګارنګ بسکیټ راوړي، الوګان ورته ایشوي، میده کوي او بیا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډۍ ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کې ډېر څه نه شوی کولی .
بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکرحلواي نه حلوه پوري اخلي. هملته د دکان ډډې ته جوړ دکانچې کښیني او خوري يي، کله د عبدالکریم له هټۍ یوه لویه رکابۍ د لوبیا اخلي. ښه د لیمو اوبه، سره مرچ او مالګه ورباندې واچوي او خوري يي. جانباز نانوای هره جمعه کله پخوي، په دې ورځ بابا ځان پټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چې ښه غوړ او مرچ مسالې هم په کې وي .
د نګارې درې واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له ډېر چلونه وزځی. هغه دی د نګارې غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

..."یا درخانۍ!... ته راشه!"
زه ګنډل پرېږدمه او ورځمه، چې روغه وکړمه، له کړکۍ دانګمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا یوې خوا ته پرقالین ناست دی، سر یې ځوړند دی او مخ یې مسکین ښکاري. د نګارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ ګوري. ما مې پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته ببوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لګېدلې ده. نګارې لوپټه غورځولې، مټې یې رانغښتې دي او په ټوله کوټه کې ناکراره یوې او بلې خوا ته ګرځي. زه خبره یمه چې نګاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښېنم او ترې پوښتمه:
"بابا! بیا دې څه خوړلي دي؟."
بابا سر راپورته کوي او زما خبره لا نه وي پوره، چې وایي :
"هېڅ... والله که هیڅ مې خوړلي وي ."...
بیا غږ ټیټ کړي او دویمه جمله د شونډو په منځ کې وایي :
"ناحقه راباندې په قهر ده."
بیا ورو غوندې د سترګو په کونج کې نګارې ته ګوري. نګاره لکه د زمرۍ راتاوېږي او په لوړ غږ وایي :
"اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وایه چې ولې ډوډۍ نه خوري."
زه بابا ته ګورمه. دی وایي :
"تا د معدې تکلیف نه دی تیر کړی... ډوډۍ مې زړه ته نه کیږي."
نګاره بیا راتاوه شي: "ښه... یو ساعت وړاندې د جمشیدي پکوړو ګاډۍ ته څوك ولاړ و."
بابا ژر ناره کړه: "زه خو هسې هلته ولاړ وم. یو پخوانی ملګری مې ولیدو، دهغه حال مې پوښتلو."
نګاره ځان پر یوه کرسۍ راغورځوي او وایي: "زه د شاخوبانې ترور پوښتنې ته ورغلې وم، له هغه ځایه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو ګناه ګارو سترګو ولیدل چې بابا د پکوړو له ګاډۍ سره جوخت ولاړ و."
بابا سر نور هم ټیټ کړ. دومره چې زماورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مې وویل :
"د ګاډۍ سره ودرېدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوړې هم اخیستې او خوړلې وي.
بابا چې خپل د مدافع وکیل ولید، نو یو څه زړور شو، سر یې راپورته کړ او وایي :
"دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملګري حال پوښتلو ته ولاړ وم ."
نګاره یو څه ارامه کیږي. وایي: "ښه، که پکوړې هلته نه دي خوړل شوي، خو کور ته راوړل شوي دي ."
بیا په چیغه خپلې وړې لور ته غږ کوي:
"نورینې! دلته راشه... بابا نن څو پکوړې درکړې وې؟."
د درې کلنې نورینې په غټو غټو سترګو کې هم ویره ده او هم پرېشاني. دا پوهیږي چې د راز په ویلو او نه ویلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غېږ کې ځان پټوي. بیا وایي :
"بابا دوه پکولې لاته لاکلې وې."
د نورینې ځواب د یوه ډیپلومات ځواب و. دا له موره وېرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار ښکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوړې بد شی دی، د بابا لپاره؛ خو دا یې نه ویل چې دې له پکوړو سره څه وکړل؟.
نګارې توره وبرېښوله او ویې ویل :
"بابا دوه پکوړې چې نورینې ته ورکولې، نو څه شرط یې ورباندې ایښی و؟."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ یې پټ- پټ راکتل. هغوی تر نورینې زیات ډیپلوماتان وو. ژر یې له هاغه ځایه پښې سپکې کړې .
د نګارې شاهدان لاړل، نو هغه یو څه سترې معلومېده. بابا هم حوصله موندلې ده. فکر کوي چې جنګ پای ته رسیدلی دی. اوس هڅه کوي چې له کوټې ورو غوندې ووځي. په دې کې نابېره وړه نورینه زما له غیږې ناره کوي :
''بابا لاته ویلي وو، چې ادې ته مه وایه، بیا ما پکولې وخوللې.''
''هې هې! لعنت دې وي د ماشوم په عقل''. دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نګارې لږه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بیرته رابېره شوه :
''دا یې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکوړې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بیا په دروغو یې هم اموخته کوي.''
او له دې خبرې سره د هغې سترګې له اوښکو ډکې شوې .
ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غږه پوهیږې چې دا زهیېره ده. بیا رادننه کیږي، ببوزی یې په لاس کې دی او پرمخ یې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزی ووهي.
خو یو څه د هغه د سپینې ږیرې، یو څه زما د موجودیت او یو څه د پخوانۍ مینې له کبله مجبوره کیږي، لاس نیسي، کښیني او راته وایي :
''د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې ګټې دی او نه تاوان، خیټه یې په لاس کې نیولی وي.
اوس لږه شیبه وروسته به یې د درد له لاسه ټول کور په سر اخیستی وي. همدغه نګاره بیا ورته دارو درمل کوي. پرون یې هم په بازار کې سموسې خوړلې وې، کرۍ شپه یې په ویښه تیره کړه.''
نګارې تر اوسه ډېرې په حوصلې جنګ کاوه او میدان یې ګټلی و. خو د مور په خبرو یې لکه چې زړه راډك شو. وایي :
''ما ته د سړي د مرګ نه وروسته درې اولادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور یم او دا یو په کې تر ټولو زیات رنځ راکوي .''
اشاره یې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالۍ کښیناسته او وایي :
''هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه ګل د دکان نه کباب وخوري، کله یې اېشېدلي وړې خوړلي وي، هاغه بله ورځ یې چولې (نخود) خوړلي وې .
بابا ته ګورمه، اوس یې بیا سر ټیټ نیولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډك غږ وایي :
''تاسو به باور نه کوئ... زما غوندې د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هیر وو چې ډاکټر راته ویلي دي...: بس کله چې وږی شم، هر شي ته مې زړه کیږي. نن د پکوړو د ګاډۍ له خوا نه تیرېدم، یو لږ مې واخیستې، چې په کور کې به یې ماشومانو ته ورکړم. یو دوه دانې مې دې وړو ته ورکړې، ما ایله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خوړلي، خوله مې پیکه وه... زیات مرچ او مسالې پکې نه وې.''
د بابا دا اعتراف د نګارې دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، ګورمه چې له نیمې وازې کړکۍ نه یې سرونه راښکاره شول، اوس ټول نګارې ته ګوري. هغه له خپله ځایه راپاڅیږي او اعلان کوي :
''اوس که په دې کور کې هرڅوك ناروغیږي او که مري... زه یې ډاکټر ته نه شمه بیولای. څوك دې په جمشیدي پکوړو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بیزاره یم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په ناندریو کې تیریږي.''
نګارې دا ټولې خبرې په تللو کې وکړې... نوریني زما غېږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا هم دلته پر غالۍ وغزېږي، مامي ورته ببوزی وهي. زه خبره نه يم چې که د بابا په خيټه کې درد وشو، نو نګاره به ورته له خپلې کوټې رامنډې کړي. د درملو غم به يې کوي. زه په دې هم خبره يم چې سبا ته بابا د جمعه ګل د دکان کباب خوري، يا به له شاکر حلوايي نه متايي، يا لوبيا... بابا نه منع کيږي.

تاويز

هاشم د ښاري سروېس نه په بيړه ښکته شواو غوښتل يې چې دسړک پورې غاړې ته ولاړ شي خو نابېره... شاته نه چا وربانديې غږ وکړو"وا خانه... تاته وايم... ودرېږه... دابټوه دې واخله." هاشم هيڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس وربانديې چيغې کړې..."استاده پټاکې دانه دې هيره کړې ده" هاشم شاته وکتل... يو بل تن ناره کړه.... ودرېږه.... بکسه درنه پاتې ده.
هاشم ددې خبرې په اورېدو د تخر په جيب لاس ووهلو او بيا يې روان بس ته وکتل يو سړی د بس دکړکۍ نه نيم بهر راځوړند و،نورو سورليو ډرايور ته چيغې وهلې چې ايسار شه... که نه دا ښاري بسونه خو دباد په اس سپاره منډې وهي،له کړکۍ نيم بهر راوتلي کس په يو لاس کې د هاشم وړه بټوه نيولې وه،او چې دی ورنږدی شو هغه په زوره زوره لګيا و"په بس کې ويده وې نو اوس خو راويښ شه... داځلې درسره بخت ياري وکړه زما ورته پام شو که نه دا ښار د غلو ډک دی."
هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخيسته اولايې دتشکر او مننې جمله په خوله کې وه چې بس ګرندی شو او د نورو خبرو پر ځای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوې ته کتل . په دې مياشت کې دا دويم ځل و چې دهاشم نه بټوه پاتې کيده او نورو خلکو ورپسې رازغلولې وه. دی دسړک نه پورې غاړې دخپل دفتر دلويې ودانۍ په لوري روان شواوچرت يې وهو چې ده خو دخپل ځان نه زيات دبټوې ساتنه کوله اوس وربانديې څه چل شوی و؟ داسې نه وه چې په دې بټوه کې ډېر مال و،او يا دا چې بټوه قيمتي وه. هاشم په يوه دفتر کې منشي و او دا بټوه يې ديو ګاډي والا نه په لسو روپو اخيستې وه.
دمياشتې په سر کې به يې دتنخوا ټولې پيسې دخپلې مور په لاس کېښودې او هره ورځ په يې له هغې د لارې کرايه اخيستله،دبټوی په يو جيب کې به يې ماتې پيسې وې،په بل کې شناختي کارډ دريم چې زنځير يې لاره په کې دلسولسو دوه نوټونه و،او دا يې د ډير بد وخت لپاره په کې ساتل. د هغه وخت لپاره چې ده يې انديښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل،په خوشې لاره کې بې سورلۍ پاتې کيدل او ناڅاپه ناروغي.
دزنځير دجيب دلانديې يو بل پټ جيب دی چې په لومړي نظر هيچا ته نه ښکاري،او هم په دې جيب کې د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و،دا دکاغذ يوه وړه ټوټه ده چې وربانديې څو جملې ليکلې دي دا کاغذ هغه ته ورمې ورکړی و.
هاشم په مهاجرت کې دښوونځي سبق پوره کړی و،او اوس بيرته چې خپل کلي ته راستون شو، نو دکونډې مور په وينا په ښار کې يې ځان له نوکري پيدا کړه، دکلي ځينې خلک بيلا بيلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوړوکي کور ترڅنګ داحسان کاکا پخوانې کورته هم دده دوه زامن بيرته راغلي و. نور لاتراوسه په نوروهيوادونو کې وو، په دې کلي کې ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنوروميلمنو په څير داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته يې دومره پيغلې جينکۍ وليدې چې د هاشم د واده د ارمان يې بيا په زړه کې جوش ووهلو.
خوپه دې ورځو کې دهاشم په دفتر کې يوه نوې جينۍ دکار لپاره راغلې وه،هسې خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو،خو دا جينۍ ښايسته وه نوم يې بل څه وخو هاشم به ورته ورمه ويل،ځکه د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مېز به هره ورځ د تازه ګلاب یا نور خوشبویي لرونکي ګلونه ایښي وو،داسي بریښېده چي په کور کي یې ډېر بوټي وو،په دفتر کي نور سړي هم دوړمي نه تاوېدل راتاوېدل خو دهاشم په زړه کي دهغې لپاره زوروره مینه پیداشوه. دومره زوروره چي یوه ورځ مور ورته دواده خبره وکړه نو ده ورته وویل"زه لاواده نه غواړم" بیا نو هره شپه دهاشم دمور پوښتني ډېرېدي. په سر کي به یې ورته نصیحتونه کول چي وخت بیرته نه راګرځي، دی اوس دېنځویشتو کالو و،دده همځولي ټول دري اوڅلور اولادونه لري. بیا به یې نصیحت په پوښتنو بدل شو"څوک دي خوښه ده. ولې یې رانه پټوې؟ که غواړې د جینی کور ته به ورشو". څو اوونی تیرې شوې نو مور ورباندې جذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به یې په کټ پرته وه،څه خاصه ناروغي به یې نه وه،بس کله د پښو د درد او کله دلاسونودخوږېدو فریاد به یې کوو. هاشم به هره ورځ په خپلې بټوې کي یوځلې لاس وهلو،هغه وړوکی کاغذ به یې تربېنه راویستلو په دې لیکلي جملې به یې ولوستې موسکی به شو،بیا به یې لکه دیو تاویز دبټوې په پټه خانه کي کیښودو،او په چرتونو به شو چي مور ته څه ووای.

دهاشم په دفتر کي به دېوډې نه وروسته ځینو کارکونکو لمونځونه کول،ځینو به چي له کلي راتلل په ښار کي دضروري کارونو یا سودا لپاره منډه کړه،هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کي به یې رنګارنګ شیان لیدل اوپه تصور کي به یې وړمي ته اخیستل.

تر اوسه ده دوړمي سره ډېرې کمي خبرې کړې وې،هغې به دنشریاتو په برخه کي کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چي ددفتر نور خلک دې دده په احساساتو خبر شي. هغې دوړمي بدنامي هم نه غوښتله، خو یوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زیارت ګل ټولو ته د واده بلنه ورکړې وه. میلمستیا په یو ریسټورنټ کي وه اودمازدیګر دچایو نه وروسته هغه کسان چي په لرو سیمو کي اوسیدل راپاڅیدل. هاشم هم غوښتل چي کلي ته ولاړ شي، په دې ډله کي وړمه هم وه،ددفتر ګاډي دوی ځای پر ځای ښکته کول، هاشم د وړمي سره خبرې کولې خو هغه غلې وه. د وړمي کور په یوه تنګه کوڅه کي وۀ،او ګاډی نور دننه نشو تللی، په دې وخت کي هاشم دګاډي نه ښکته شو او وړمي ته یې وویل"که غواړې زه به درسره ترکوره ولاړشم"اوس کوڅه تیاره وه. وړمي ورته دمننې یو څو جملې وویل اوهاشم ورسره روان شو. د ده زړه دخوشحالۍ نه په ټوپونو و، ډرایور ته یې دانتظار ویلي و، خو دا هیله یې پیدا شوه چي که وړمي راته دکښیناستو یا د چایو ست وکړو نو دی به اورمرو ورکره ایسارېږي. وړمه په لاره کي هم خاموشه وه، یو وړې لرګینې دروازې مخې ته ټغرځوړند و، وړمه هلته ودرېده او هاشم ته یې وویل"بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا یې وویل او دروازه یې ټیله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چي هاشم ورته خدای په اماني ویل وړمه د ټغر شاته بیا ورکه وه.

په تیاره کوڅه کي هاشم ډېر نا هیلی روان و، په زړه کي یې دا ټپه وګرځیده.

ماته دې څه ویل مانه هیر شو
ماته هغه خبره بیا وکړه مئینه

دی نه پوهیدو چي وړمي ته څرنګه دزړه حال ووایي، په بټوه کي ایښی کاغذ هغه ته ډېرې هیلې وربښلې خو مخامخ به وړمه داسي وه لکه د دفتر نورغړي. په موټر کي هاشم ځان ته تسلي ورکړه چي وړمه سوچه پښتنه ده، څنګه به یو غیر سړي سره اضافي خبرې کوي. په دې خبره یې زړه خوشحاله شو،په هاغه شپه یې مور ته دزیارت ګل دواده کیسې کولې،مور هم لکه چي بانه غوښتله ورته یې وویل:

"ستا دواده وریژي به کله خورو"هاشم ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مورې بس لږانتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فیصله وکړه چې نور به وخت نه ضایع کوي او ورېمې ته به هم هماغسې لیک وراستوي لکه چې دې وراستولی و،خو بیا یې دا فیصله بدله کړه هسې نه ورېمه پرې غوصه شي،څو ورځې نورې هم دغسې تیرې شوی،هاشم ځان سره کرل رېبل چې څه وکړي دی به هره ورځ دماسپښین دوه بجې ددفتر د فوټو کاپی ماشین کاروو،دلته به یې هاغه پاڼې کاپي کولې چې د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولې.
همدغسې یوه ورځ هغه دورېمې سره هم د ځینو پاڼو په کاپي کولو کې مرسته کړې وه،او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وۀ، د هاشم په دفتر کې هم اوس کمپیوټر راغلی و،دوی ته ددوو ورځو دتربېې نه وروسته ویل شوي و چې نور کار به په خپله دکمپیوټر په کارولو زده کوي،هر چا به زیار ویستلو چې زر تر زره یې زده کړي،هاشم هم خواري کوله خو کله نا کله به داسې بند شو چې نورو نه به یې مرسته غوښته،خو دوی به هم نه پو هېدل.
ها شم به دډوډۍ پر وخت هم په کمپیوټر اخته و،یوه ورځ هم دغسې بوخت و هاغه څه چې ده غوښتل کمپیوټر به ورته د رد ځواب ورکوو،دډېرې خواشینۍ نه ددفتر په دروازه کې ولاړ وچې له چا مرسته وغواړي،همدغه وخت ورېمه له هغه ځایه تېرېده،ده ته رانږدې شوه پوښتنه یې ترې وکړه او بیا ورسره دکمپیوټر لورې ته راغله، څو پوښتنې یې ترې وکړې او په خپله په چوکۍ کښیناسته هر څه یې ورته سم کړل په کاغذ یې ورته نقشه جوړه کړه چې که بیا کمپیوټر کار ونکړو نو دنقشې له مخې دې بټنې ووهې.
ورېمه چې له چوکۍ راپاڅېده نو هاشم ته یې وویل"ستا یادېږي چې یوه ورځ فوټوکاپی ماشین کار نه کاو او تا راسره مرسته کړې وه،ما درته دمننې نوټ هم لیکلی و،که بیا دې هم کمپیوټر کې مرسته په کار وي راته ووایه،هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله وچې مورته یې له ښاره میوه یوړه،او هغې ته یې دورېمې دکور پته ورکړه چې غوښتوته یې ولاړه شي.
مور یې په راتلونکې اونۍ خپله خورزه را وبلله او دواړه دورېمې کورته ولاړې،هاشم دوی کوڅې ته برابره کړه او په خپله دښار یو ملګري کور ته ولاړ،دوی دماسپښین نه وروسته تللې وو،او دوه ساعته چې واوړېدل نو هاشم ورپسې بېرته ولاړو.
کور ته درارسېدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل،هغه ډېره خوشحاله نه ایسېده دترور لور یې چایو جوړولو ته ولاړه نوترې پوښتنه وکړه"څنګه مورې ورېمه دې ولیده...کورنۍ یې څنګه ده؟"
مور ورته وویل"بچییه زړه دې صبر کړه. د ورېمې مور دا خپل وراره ته په نکاح کړې ده، هلک بهر ملک کې دی کال ته به راشي نو واده به کېږي" هاشم د مور ددې خبرو په اورېدو داسې شولکه چې وینه ترې چا زبېښلې وي.
په بل سحر هاشم دخپلې بټوې دپټ جیب نه هغه کاغذ راوویستلو چې لکه دتاویز یې ساتلی و.
په دې دورېمې دلاس لیک و په کې لیکلي و"نن چې څرنګه دې زما مشکل حل کړو په رښتیا زه دهغې مننه درڅخه نشمه کولې ژوند کیدای شي همداسې وي چې دیو بل په کار شو زه به هم دهغې ورځې په انتظار یم چې ته راباندې غږ وکړې زه به ستا پور وړې یم" هاشم دا کاغذ وشلو او ټوټې یې بهر په کوڅه کې باد کړی، بیا یې د جیب نه هغه کاغذ راوویستلو چې ورېمې ورباندې دکمپیوټر دکارونې نقشه جوړه کړې وه،او ډېر په احتیاط یې دبټوې په پټ جیب کې کېښودو.

ښایست

"دا چای دې سړې شوی!" د خوابنې ددې خبرې په اورېدو نازو د خپلو خیالونو له نړۍ را بهره شوه. هغه په کوټه کې تودې بخارۍ سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لږه شیبه وړاندې واورې ورېدې او نازو له کړکۍ د واورو په ننداره وه. دهغې له ماشوم والې واورې خوښیدې، ددوی کلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسوات په دنګو غرونو کې و،او هلته به هر کال ښې واورې ورېدې، د ژمې لومړیو واورو چې هر څه به سپین کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تا بیا وکړه. یو چا به د کورنه ګوړه راوړه او په واورو کې به یې ګډه کړه. ددې به ځومره خوند و هغې دچایو پیاله راواخیسته او یو ګوټ یې ترې وکړ. اوس خوابښې یې هم د بخارۍ سره نږدې کیناسته، داوسکو او دبادامو کاسه یې ورته وړاندې کړه، نازو یو بادام راواخیستو اوورته ځیرشوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را یاده شوه دشنو بادامو په شکولو ځوواري مورترټلې وه.
دنازو خوابښې ځو شیبې دې ته وکتل او بیا یې وویل"څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راویښه شوه "هیڅ هم ترور ...بس هسې" په دې وینا هغې بادام خولې ته کړو، په نکریزو سروګوتو یې د نوو سرو زرو ګوتمۍ پرک ووهلو.
نن ځومره ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کورکې پاتې دلرو ځایونو میلمانه هم اوس تللي وو،تر اوسه نازو سره به چارچاپیره همدغه میلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ایندرور خپل کورته تللې وه او وس دوی داوړه په کور کې یواځې وې. دنازو میړه انور کار ته تللی و دی په سر کاري روغتون کې ډاکتر و،یوه میاشت به یې د ورځې کار کاو،او یوه میاشت دشپې، نازو له کلي ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنګ ایسیدو،درې وړې کوټه ګۍ او یو دالان په کې و، غولی یې نه و، ددالان او دکوټو ترمنځ وړوکې غسل خانه او په یو وړوکي کوټه ګي کې دېخلي ځای و. دالان ته یو تغر ځوړند و،ځکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و،او دهغه له کړکیو به خلکو ددوی دالان لیدی شو.
نازو به د شین اسمان دلیدو لپاره له کړکیو کتل دا کړکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاریدو،دهغې دپلار کور ځومره مزکه لرله او په کې ځومره ونې وې،دبادامو،مالټو،انارو ونې سهار وختي به په کې ځومره مارغان راټول و ناڅاپه نازو خپل ځان په یوبندي خانه کې احساس کړ،په دې وخت کې دروازه وټکېده اوځومیلمانه رادننه شول دا دچم ګاونډ یو ځو ښځې وې چې دنازو خوابښې سره یې تک راتګ کاوو،دا ځو شېبې دوی سره کېناسته او بیا دچایو ډوډۍ په غم کې شوه،نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لګیا وه،کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاخه شیان یوړل شول نو ټولو یې ډېرصیفت وکړو، نازو دخوشحالۍ احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوښې شوې، ځومره په ادب یې خبرې کولې، ددې دکالو پترو ستاینه وشوه، نن هغې ځان هم ښایسته کړی و.
انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پتنوس کې دهغې کوټې ته یوړل،هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوېده راتاوېده،انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوښي اوچت کړل،ددې تلوسه وه چې انور به یې دډوډۍ صفت وکړي یا ددې ښایست به وستایې خو ده هېڅ ونه ویل،دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنګه کېدای شي چې دهغې دخوابښې یا د نورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپیر نه و،هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله،ان تر دې چې خوابښې هم ورته ویل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولې.
نازو دښونځې سبق نه و ویلی خو لیک لوست یې زده و، رنګ یې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډېره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې،له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو،ماښام به یې په ټي وي کې هندي فلمونه لیدل،دنازو
هم دا فلمونه خوښیدل، په تیره بیا هغه سندرې چې جینۍ او هلک به په کې په ښایسته ځایونو کې ښودل دوی به دیو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر یو بل به ځارېدل.
دنازو دا ارمان و چې یو ورځ انور هم دا ښایسته ځای ته بیولې وای،خو بیا به یې له کړکۍ بهر اسمان ته کتل، سږکال ژمی غزېدلی وبهر ساړه و، ختې وې، دکلي نه یې ورور راغلی و او ورته یې ویلي و چې سختې واورې شوي وې، ټول غرونه سپین و. دنازو په زړه کې وګرځیدل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دفلمي جينۍ په شان موزې په پښو کړې، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وړینه خولۍ په سراو هم هماغسې وړین مفلر له غاړې تاوکړي، انور پسې منډه کړي او په نرمه سپینه واوره کې یې ورغړي. خو هغې نه موزې لرلې،نه کوټ،نه خولۍ او نه مفلر.
د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو یوغټ پټو وربانديې غوړېدلی و،موټر ددوی دکور مخې ته درېدلی واوداهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شمیرلې،اوس یو میاشت کیده چې موریې نه وه لیدلې،هغې دپلار څیره رایاده کړه او زړه یې راډک شو.
خوابښې یې ډېره ښه وه او ورته یې ویلي و چې لارې ښه شي نو کلي ته به یې بوځي،دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خوابښې ورته دخپل ژوند ښې اوبدې ورځې یادولې،نازو به دانورسره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کیسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترګو کې به یې دمننې یوه څپه تیره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله یو څه ووایي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه یوه خبره دستاینې نه راوتله.
یوه ورځ هغې سترګې ښې تورې کړې سره اوشنه رنګونه یې له سترګو چاپېره ووهل،هم هاغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جینکو وهلي وو،شونډې یې سرې کړې په مخ یې دومره پوډر وهلي و چې دا لکه جاپانۍ نانزکه ښکارېده. نازو هوډکړی وچې نن به د انور له خولې یوه ډېره ښه خبره راباسي. د انور ګلابي رنګ خوښیدواونازو دخپل واده د جوړو نه یوه ښایسته ګلابي جوړه واغوسته. انور نن مازدیګر له کاره راتلواوهغه ویلي و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري.
نازو به بیا ګړۍ ته کتل څلور بجې شوې،خو دانور درک نه و،دهغې تلوسه په زیاتېدو شوه،په تیرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلی و،خوابښې یې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته ګوري او یو څه به وایي،هغه نن ډېره ښایسته شوې وه،پنځو بجو ته یو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکیده او انور رادننه شو. نازو نه پوهیده چې څه وکړي، نور کله به یې ورته ډېر په ادب سلام کووخو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژردپخلي کوټې ته لاړه. دچایو لوښې یې راواخیستل، انور چې مخ لاسونه ووینځل نازو چای دم کړی و. بیا دوی درې واړه کښیناستل او چای یې وڅښلې. انور نازو ته یو نظر وکتل خو هیڅ غږ یې ونکړو.
دهغې هم داسې تمه نه وه چې انور به دموړپه وړاندې دې سره خبره وکړي.
هوا اوس ماته شوې وه او دوی بخارۍ نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالینه وغزیدو،نازو په فکرونو کې شوه چې څنګه د یو څو شیبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوټې ته ولاړه، هلته دالمارۍ په سر یو صندوق ایښی وچې په کې دنازو واده ځینې شیان و، هغې وروغوندې انور ته وویل" تاسو ته وایم... دا صندوق خو راته له المارۍ راښکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخیستو،انور پاڅیدوکوټې ته ولاړو او المارۍ ته یې لاس ورغزولی وچې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ویې ویل"ته ماته ولې نه راګورې؟" انور خو لومړی تندی تریو کړو، بیا لږ موسکی شو او نازو ته ځیر شو، هغې له حیا سترګې ښکته کړې ولې ژر یې ورته بیا وکتل چې دانور په سترګو کې دخوښۍ احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه. دهغه له سترګو داحساس رڼا نه ښکاریده نازو یو څه نا ارامه شوه اوبیا یې ورته په ګیله منه لهجه وویل"څه خو راته ووایه ...زه څنګه یمه"دانور سترګې وبرېښیدې خو مخ یې دمیز لورې ته واړو. هلته دکاغذې رومالونو دډلۍ نه یې یوروممال راواخیستو او دنازو مخ یې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه،سپین کاغذ په ګلابي پوډر او په سرخي ولړل شو. انور هغه کاغذ په میز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه یې ورته وویل"خپل ښکلی مخ په دې مصنوعي شیانو مه خرابوه"بیا یې صندوق له المارۍ راښکته کړو او په ډېر ټیټ غږ یې وویل"ته په خپله ډیر ښایست لرې او زما هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسې خوښه یې"دایې وویل او له کوټې ووتلو. نازو هم هلته په ځمکه کښېناسته ،د ډبې نه یې یو بل کاغذي رومال راوخیستواودسترګو اوښکې اونور شین رنګونه یې ورسره یوځای پاک کړل.

د نیکه بابا بنګله

زه په تقدیر باور لرمه خو پلار به راته ویل چې هر انسان هم هاغسې ژوند تیروي چې تیرول یې غواړي... ځینې خبرې دې چې مونږه یې بدلولی شو،هم دا وه چې مونږ ځلور وړونه خویندې یې په ښونځیو کې داخل کړي وو.

زه تر ټولو مشره یم، لسم ته چې ورسیدم نو ځینې خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مې له ما ډاکټره جوړوله...په هغه سپیرو ورځو کې دموټر دیوه ټکر پیښه داسې وشوه چې زمونږ کور پرې وران شو، پلار مې مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکې مو په کلي کې له ترونو سره وې، دوی به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماګانو او تروریانو به هم وخت ناوخت زمونږ سره لاس کوو.

هر چا سره زمونږ د یتیمانو غم و، زما د غوښتو لپاره چې کوم خلک راتلل دوی بیا تګ راتګ پیل کړو. هلک په بهر هیواد کې و، په ښار کې یې ښه کور و، زما دمورلپاره دا ښه موقعه وه چې له ما ځان بې غمه کړي. زه دومره ښکلې هم نه وم. اخر دکوژدنې ورځ وټاکل شوه، خپلوان مې د کلي نه هم راغلل او څو ورځې زمونږ کره ډېره و. دهلک کورنۍ درواج سره سم زما لپاره کالي پتړې او نور شیان په یو صندوق کې راوړل او بیا ټولو ته وروښودل شول. زما په سریې سره بنارسي واچوله او دسرو زرو یوه ګوته یې راته په ګوته کړه خوپه ښځو کې پټې-پټې خبرې رواني وې. مازدیګرچې ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډېره خفه وه زما دترورویانو سره کښیناسته او ټولې ګانې یې بیا راواخیستې.

ښځو دا ویلې و چې ګانې داصل سرو زرو نه وو،خبره خو ربښتیا وه زما لپاره ښکلې ګانې له اروپا راوړل شوې وې،ډېر غمي په کې لګیدلي وو،خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سرو ته هم ور ورسیده، ګانې د ښار زرګر ته یوړل شوی، هغه د سرو زرو بیه ډېره لږه وښودله. وروستۍ خبره یې داوه چې داسې ګانې څوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته چا داسې سره راوړې وای نو ما به ورته بیرته ورکړې وی.

اوس نو زما ترونو داسې فکر کاوو چې ګوندې دهلک کورنۍ ورسره درغلي کړې وه، هغوی هم خبرشول او خپل دلیل یې ورته وړاندې کړو. دا چې نن صبا داسې ګانې د خلکو ډېرې خوښیږي اوداګانې په ډېرو پیسو شوې دي خو هیچا دا خبره نه منله. اخر دوی په جرګه کې دنورو سرو زرو دګانو دجوړولو خبره وکړه،خو زما په خپلوانو کې یوه څه بد ګوماني پیدا شوې وه،زما مور به سحر ماښام داخبره کوله"بیخ دې دسرو زرو ووځي خبره داعتبار ده"لنډه دا چې خبره ختمه شوه اودګالو صندوق بیرته دهلک کورته ورواستول شو. ما په دې ورځ ځان په کوټه کې بند کړو او ښه مې وژړل، څو ورځې مې ډوډۍ ونه خوړه مشر تره مې راغلو زما په سر یې لاس کیښودو او راته یې وویل اوس به ستا خبره منل کیږي، وایه څه غواړې؟ما ورته وویل زه نور تعلیم کول غواړم.

زه پوهیدمه چې زما په کورنۍ کې هیچا په پوهنتون کې سبق نه و ویلی،جینکۍ څه چې هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته یا به ځمکې ساتلې یا به یې کاروبار کاوو. اخرمشرتره مې خبره ومنله زه په پوهنتون کې داخله شومه،له ما کشرې دواړو خویندو هم سبق ویلو،دوی تر ما ښایسته وې یوه د تره او بله د ماما د زوی په نوم وه.

دوه کاله نورهم واوړیدل او زما د وروستیوامتحانونو په ورځو کې زما دواده لپاره بل پیغام راغی. مور مې وارخطا شوه خو دا خلک مې ماماګانو پیژندل، هلک لکه زما په شان یتیم و ، د هغه مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې هم خبره وه چې زه يو وارې کوژده شوې وم. زما ماميګانو به مې مور ته ويل چې زبيده ډېره خوشبخته ده چې خلک يې اوس هم غواړي. دهلک کورنۍ شريفه وه، بيا دکوژدنې ورځ وټاکل شوه وداځلې زما مورلږ کسان خبر کړل. ما شکر ويستلو چې سبق مې پوره کيږي او نوی ژوند به مې هم ارامه وي. خو دکوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ کره راغله، زما له مور سره يې يو څو پټې خبرې وکړې او ژر بيرته ولاړه. زما مور ساه نيولې په خپل ځای ناسته وه، رنګ يې تښتيدلی و، ما ورله ژر اوبه ورکړې. پوښتنه مې ترې وکړه چې څه چل دی،هغې وويل چې دهلک کور ته چا ليک ورلېږلی دی چې زبيده وړاندې کوژدن شوې ده او که همهغه ځای واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده کوي سر به خوري،زما ماما ګان دهلک کورته ولاړل چې هغوی ته ډاډورکړي. ترونه مې دټوپکو سره دهغو نورو خلکو په لټه ولاړل دکوژدنې شيرينې هم دغسې پاتې شوه.
د هغو نورو خلکو درک ونه لګيدو چې څه شول، ددې هلک مور وويل چې ماټوله ځواني کونډتون کې دخپل زوی لپاره خاورې کړه، زه نه غواړم چې د پردۍ جينۍ لپاره څوک زما زوی ووژني.
ما داخبره ډېره په سړه سينه واورېده،ارمان مې شو چې کاشکې دا سړی پيدا کړم او ورته ووايم"ته سخت بې غيرته يې"خو هيڅ مې ونه کړل. ماما ګانو مې ځان ملامته ګڼلو، ما يوځو ورځې دخپل قسمت ماتم وکړواو بيا مې ټولو ته خپله فيصله واوروله"که له دې وروسته چا زما لپاره دواده پيغام راوړو،نو زه به ځان په خپله وژنم" دزړه نه مې يو لوی پيټی ليرې شو نو په يو ښوونځي کې ښونکې شوم. زما دکشرو خويندو ودونه يوځای جوړ شول ،ورور مې ښونځی خلاص کړېو،اواوس دترونو سره يې دکاروبار چل زده کاوو.

هيچا به راسره د واده خبره نه کوله بس يو مور مې وه چې لکه شمع ورو-ورو وېليده،په کور کې دا او زه يواځې وو،د اوونۍ په پای کې به مونږ کلي ته ولاړو اوهلته هم زمونږ د شريکۍ کور و،زمونږه دحجرې سره نږدې دځمکې په يوه ټوټه يوه ډېره پخوانې قلا وه،چې اوس شاړه پرته وه،او مونږ به ورته دنيکه بابا بنګله ويله،په اصل کې زما نيکه ډېر روشن فکره سړی وهغه غوښتل چې په کلي کې دماشومانو لپاره ښونځی جوړ کړي، دهغه وخت حکومت ورله اجازه ورکړې وه،دقلا يو څو کوټې جوړې شوې وې چې دی مړ شو،بل هېچا بيا دا ونکړای شول چې دښونځي لپاره منډې ترړې ووهي،هسې هم دکلي خلکو په خپلو وړو سبق نه ويلو،زه به چې کلي ته تلمه نو شاړه بنګله به مې ضرور ليدله.
زمونږ په کلي کې اوس څو تنو تعليم کړی و،اورېدلي مې و چې يو څو جينکۍ په بسونو کې نږدې ښارګوټي ته دسبق لپاره ورتللې،ما چرتونه وهل چې که دا بنګله اباده شي نوڅومره ماشومان به په کې زده کړه وکړي،هر وختې به مې له ځانه سره کرل ريبل خو ځان به مې يواځې احساسوو.
دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په کلي کې وو، يوه ورځ له ترور سره له کوره وتلمه چې ترونو سره مشوره وکړمه، دغرمې مهال و په کوڅه کې څوک نه و،خو ناببره يو ځوان مخې ته راغی چې ما نه پېژندلو دی ودرېدو په مونږ يې سلام واچوو،او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مې راته مخ واړو او ويې ويلو"زبيدې دی دې ونه پيژندلو؟"ما سر وخوځوو" بختيار دی کنه" زه حيرانه شومه بختيار وړوکی هلک واو دنورو ماشومانو سره زمونږ کورته دلوبو لپاره راتلو. کله کله به يې په غولي کې ولاړ دمڼې ونې ته وختل او کچه مڼې به يې راشوکولې. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل،خو بختيار په ونه کې ونښتو او ترډېره وخته زما دلښتې له وېرې هم هلته ناست و، بيا مې مور راغله او دی يې له ما خلاص کړو. هغه وخت ما ورته ويلې و چې که بيا مې وليدې نو پښې به درباندې ماتومه. زه په پوهنتون کې اومه دی په اتم يا نهم کې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اوس چې ما ولیدو نو لوی سړی و ماته یې په داسې سترګو وکتل چې زه نا ارامه شومه. له کوځې ووتلو نود ترورنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وویل "په اینځری کې استاد دی"اینځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت واو دپټیو له لارو به خلک ورته په پښوورتلل. راتلونکې څوورځې زه دترونو کره ګرځیدمه چې دنیکه دښوونځې بیرته جوړولو رضا ترې واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو،خو دکوټو دجوړولو لپاره پیسې په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.
یو مازدیګر څو ښځې زمونږ کورته راغلې، په دې کې دبختیار مورهم وه چې ما پیژندله. دوی چای وڅښلې او څو شیبې زما له مور سره کښیناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه. ماښام مور راسره یواځې کښېناسته او راته یې وویل"تا اوس ټول عمر یواځې دتیرولو فیصله کړې ده؟"په دې پوښتنه کې ډېر ځوابونه و، زه یو څه پوهه ومه چې دبختیار مور یواځې زمونږ لیدو ته نه ده راغلې خوکله چې مور راته وویل"دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ویشتو کالو یمه او بختیار دنولسو کالو دی. زه اوس دومره مجبوره شومه چې یو ماشوم راسره واده کوي"زما له سترګو اوښکې روانې وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهیدم چې نصیحت یې راته کوو او که ماسره یې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاریده لکه چې بختیار راپورې ملنډې وهلې. بیا بیا به مې له ځانه سره ویل "زه دده خیرات نه اخلمه"دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې " ته خو دوه واره پرېښودل شوې وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وویل چې زه دهیچا خیرات نه اخلمه هغه حیرانه وه،زما خویندې خبرې شوې نو هغوی هم حیرانې وې،دکلي ټول خلک چې خبرېدل حیرانیدل. بختیار زما ترونو اوماما ګانو ته جرګې وکړې،او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بیا مې ښار ته کډه وکړه،هلته دترور دوه انړیندې راپسې شوی. خو هیڅوک زما په احساس نه پوهیدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.
یوه ورځ چې دښوونځې نه کورته راغلمه نو دمیلمنو په کوټه کې څوک ناست و،د ترور لمسي راته وویل"بختیار کاکا راغلی دی"زه دده جرات ته حیرانه شومه "څومره کلک سترګی دی" مور مې راغله اوراته یې وویل بختیار وایي "ته یوواړې زما خبره واوره بیا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت وروړنه و که نه ددې خبرې هیڅ امکان نه و چې زه دې یو پردي سړي سره کښیناستلې وای،یو لوی ځادر مې په سر کړو مخ مې نیم پټ کړو خو بختیار په کوټه کې داسې ناست و چې سترګې یې ځمکې ته نیولې وې. زه ده ته ښه ځیر شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټیټو سترګو ځواب راکړو، بیا یې خبرې داسې پیل کړې لکه چې ماته کیسه کوي"څو کاله کیږي ستا دماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سیندهم راختلی و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه وهیر،دکلي ټولو خلکو ته داواده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرګي نه لرل،له ښاره به یې پخه ډوډۍ راغوښتله بختیار وویل"په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکریزې وړلې زه دلاریو اډې ته په پښو روان وم.
زما دلسم امتحانونه و، دلاریو په اډه کې دشپې به ځینې هلکان راټولیدل چې یوځای سبق ووایي. هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالونه اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالې سره روانې وی. یوې جینۍ تمبل غړوو او تاسوټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده، "شمعې پرې سپرې دي جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویله نو زه په خندا شومه خوځان مې ونیولو،دی یوه شیبه غلی و بیا یې وویل" یوه جینۍ په ختو کې وښویده نو تاسو ټولو په بړچ وخاندل، تا دنکریزو پتنوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینۍ نه اورلګیت واخیستو او مړې شمې دې بیرته بلې کړې.
زه دویالې په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شمعې بلولې نو هغه وخت ما یوه دعا کړې وه چې"خدایه پاکه داجینۍ به ماته راکوې"دبختیار ددې خبرې په اورېدو زما وجود ورېږدیدو،او له سترګو مې بې واره اوښکې روانې شوې.
دی ډېر په اخلاص راته لګیا و،خو ماته دنیکه بابا دبنګلې ښوونځی مخې ته ودرېدو،زما په ژوند کې اوس هم دغه کار و چې کول مې غوښتل ما ورته وویل" زه اوس د واده په هکله فکرهم نه کومه. زه په کلي کې ښوونځی پرانیستل غواړمه" بختیار په لومړي ځل سترګې اوچتې کړې او زما په لورې یې وکتل، "که په ما اعتبار کوې نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځی به مونږ دواړه جوړو، زه دتعلیم په وزارت کې یو کس پیژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په ټوپونو شو. تراوسه بختیار راته ماشوم ښکارېدو،خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملګری لرمه.
بختیار دخپله جیبه دمخملو یو وړوکی ډبی راوویستلو او په میز یې کینبودو.... بیا پاڅیدو او په تلوتلو کې یې وویل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر یم چې ته زما لپاره یې او زه دې کوم" دی زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختیار په خبرو زما دزړه. بورجلونه وخوځیدل، خبره نه شومه چې څه وختې مې موررااغله او راسره کښیناسته،هغې دمخملو وړوکی ډبی له میزه را اخیستی و،او ورووړو د دې سر یې پرانیستلو. په دې کې دسرو زرو یوه ساده چله (ګوتمه)ایښې وه، نه وربانديې غمی لګیدلی و او نه وربانديې کار شوی و. مور مې هیڅ نه ویل بس ماته یې کتل. دهغې په سترګو کې یوه پوښتنه هم نه وه،ما خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې ته مې لاس وړاندې کړو، مورمې هغه ساده حلقه راواخیسته او زما دښي لاس په دریمه ګوته کې یې برابره کړه.

نرسه

دبم چاودنه ډېره زوره وره وه،دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپیښې له ځایه لس کیلو متره لیرې و. ددې روغتون مشر ډاکټر سمدلاسه ټولو ډاکټرانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تیار کړي. هغه مریضان چې ناروغي یې دومره سخته نه وه دکټونو نه ایسته کړی شول. ځینې په کې په خپله راپا څیدل او خپلو خپلوانو یې هڅه کوله چې ژر تر ژره له روغتونه یې وباسي. دروغتون ایمبولانسونه په تیزۍ سره راویستل کیده، ددوی چلوونکو دغرمې ډوډۍ نه څکه هم نه وه کړې،غزال دوه نوړۍ خوړلي وې او دنورو په شان یې زر ځان چمتو کړو چې دټپیانو مرسته وکړي. په لومړي ایمبولانس کې درې ماشومان و،شاهده ا و خلیل ور وړاندې شول،په بل کې دشپاړسو کالو یو هلک و،جامې یې شلېدلې او دپرهرونو نه یې وینې روانې وې،غزال ور وړاندې شوه،په ایمبولانس کې ورته اکسیجن ورکړل شوی و،او له خطره بهر ښکارېدو،دایمبولانس مرستندوی وویل:
"ددویمې درجې مریض دی"غزال پوهه شوه چې دوینې اړتیا وه. فیصل ته یې چیغه کړه او هغه ته یې د وینې د نمونې اخیستو وویل.
د هلک د سر ټپ دومره ژور نه و،غزال دستانې په لاس کړې او ددې هلک دوجود دپرهرونو په لټه شوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخیرن و،دجامو نه یې دپټرولو بوی تلو،غزال له ځانه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي،په لړه شېبه کې هغې دده له لینګو پټلون قیچې کړو هلته دسوځېدو نښې وې،په پوښتنې کې یې یوه وړه ټوټه اوسپنه خښه وه چې غوښه یې څیرې کړې وه او وینې ترې روانې وې،غزال چې ټول پرهرونه ورله پټ کړل،نو ددمې لپاره یې ددیوال سره ډډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګوله،ډاکټر خالد چې له يو مريض بل ته روان و،ددوی په لورې ورغی،دهلک دپرهرونو په هکله يې غزال نه پوښتنه وکړه.
که څه هم دهلک رنګ ژېړ بخن شوی و،خو غزال ته يې وويل:"وينې ته اړتيا نه لري ګلوکوز(سيرم) به ورته بس وي،بيا په تلو-تلو کې هلک ته يو نظر وکتل او ويي ويل:"وجود ورته پاک کړئ که نه دانفکشن خطر شته"غزال هم له دې خبرې وېرېده او په خپل مسلک کې يې هم له دې کاره بد راتلل،دبې هوښه مريضانو پاکول به هغې داسې ګڼله لکه چې غلا کوي يو انسان خبر نه وي او دوی... هغې په سپرټ کې مالوچ لامده کړل او لومړی يې دده خيرن لاسونه چې په تيلو او خاورو ککړ و پاک کړل،خواوشا يې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مريض به ورته وسپاري،خو اوس نور ټپيان راوړل شوي و. يو چا دګلوکوز دخيجولو الات ورته راوړل او په منډه بل مريض ته يې مخه کړه. وخت کم و،غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ايښي و او دهلک وجود يې زر زر پرې پاک کړو. بيا دګلوکوز دخيجولولپاره يې دهغه لاس راواړو او ديو راوتلي رګ دپاسه يې دستنې ځای په نښه کړو،د هلک لاس ورپيدو خو بيا ارامه شو،نابېره هغه سترګې وغړولې او غزال ته يې وکتل، په خيرن مخ د هغه سترګې عجيبه ځلا کوله.
خو ډير ژر بيا يې سترګې پټې کړې،دګلوکوز دکڅوړې نه يو-يو څاڅکی راتويدو او دهلک رګونو ته ورداخلېدو،غزال يوه توليه پيدا کړه ،په ګرمو اوبو کې يې لمده کړه او د هلک مخ يې وربانديې پاک کړو،خيري او وچې شوې وينې په توليه کې جذبې شوي او دهلک دڅيرې زېړ بخنه څرمنه را څرګنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په يوه ښکلې هنداره پرتې دوړې پاکوي. دهغه هلک نسواري ګلګوتي ويښته لنډو،غزال توليه يوواری بيا لمده کړه او دده سر يې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دشلو کالو ايسېده،خو مخ يې لکه دڅوارلسو پنځلسو کالو ماشوم وۀ، نري-نري ويښته يې دنوي خرئيل شوې ږيرې غمازان و.
په روغتون کې اوس دخلکو ګڼه هم زياته شوې وه،دزخميانو چغې،دښځو او ماشومانو ژړا،دنرسانو منډې ترړې او دايمبولانسونو نه د راښکته شويو کسانو د ټراليو دپايو غږونه يو عجيبه وحشت جوړ کړی وو.
غزال د هلک له کټه وخوځيده او يو بل ټپي ته ودرېده چې ساه يې لنډه لنډه کيده،هغه ته يې داکسيجن خولئ پر پوزه کيښوده او چې ساه يې ارامه شوه نو دهغه دپرهرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخميان و ددرملنې نه وروسته کورونو ته وروواستول شول، دځينو خپلوان خبرشوي واو روغتون ته يې ځان رسولی و. دځينو نورو په جيبونو کې د پيژندګلوئ پاڼې راوتلي و،او ددوی دکټونودپاسه په ميخ شوو دړو يې نومونه هم ليکل شوي و، درې وارډونه پورا ډک وو.
غزال نه پوهېده چې دڅومره کسانو وينې يې پاکې کړې وې،د هغې مغزو شميره نه کوله دنورو ټپيو داخيستو لپاره په برنډه کې روانه وه،چې نا ببره دټيلي ويژن دکيمرې سترګه پرې برابره شوه. يو ژورنالست د خپل مايکروفون سره ورته راوړاندې شو،له دې يې څه وپوښتل خو غزال ورته رڼ رڼ کتل او هم هاغسې د داروګانو سټور ته ولاړه. يوه ټرالی دسامانونوسره يې په مخه کړه او دې لا نورو ټپيانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټرخالد يې مخې ته راغی"دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسيجن ورکړه"،په روغتون کې اوس په لسګونو ځوانان داخل شوي وو،خوغزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان يادوي. هغې دسامان ټرالې فيصل ته وسپارله او په خپله يې دځوان کټ ته ځان وررورسوو، يوې نرسې دهغه لاس نه راوتلې دګلوکوز ستنه بيرته په رګ کې وروټومبله خو دهلک دخولې نه داسې غږونه راوتل ته به وايي چا يې مرئ خپه کړېده، غزال په منډه داکيسجن خولۍ راواخيسته او دهغه پر پوزه يې کيښوده.
ماښام مهال دغزال دنده ختمېده،خو نن دوی ته وويل شول چې دآرام په کوټه کې دي څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي،په سختو ټپيانو کې اوس درې تنه پاتې وو،يو کس

(c) ketabton.com: The Digital Library

داپریشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه،یوچا غزال ته خبر ورکړی و،خو هغه دومره ستړې وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې،په تیرو دوو کالو کې دهغې دمسلکي ژوند دا دوېیمه لویه پېښه وه او دتیرې پېښې په پرتله اوس یې اعصاب پرځای و. درې څلورساعته خوب یې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال یو څه وخوړل او وارډ ته ولاړه.

په دریو کې یو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم یې چاته نه ومعلوم داکسیجن په خیمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې یې زخم جوړ دی خو دی یې هوښ ته نه پرېښودو دده پوښتنې ته تراوسه څوک نه وو راغلي،دغزال زړه را ډک شو،په دومره وړوکې عمر کې خدای خبرچیرته یې مزدوري کوله، مور به یې خبره وي که نه، مور لري او که نه، پلار به یې چیرته وي، ورونه خویندې...هغې دځوان لاس ونیولو،یو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو، دده نبضونه یې وکتل بیا یې داکسیجن دلیرې کولو امر وکړو،اکسیجن چې بند شو، نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخیسته،غزال ته یې وویل:

"ته همدلته اوسه اوڅارنه یې کوه" غزال یوه تپایي راښکله او په هغې کښېناسته،دهلک مخ ته په ځیر وه"چې نوم به یې څه وي"هغې دهلک لاس ته پام کړو، دګلوکوز ستنه تراوسه په کې ټومبلې وه خو په کڅوړه کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاستیکي کینوله راوویستله ، هغه ځای چې شین شوی و یوه پټۍ یې پرې سلیخ کړه، بیا یې ورو-ورو دده لاس ومښولو دهلک پرمخ یوڅه رنګ ښکاره شوی و،غزال ورباندې غږ وکړو" ته زما خبرې اورې نوسترګې پرانیزه"دهلک بانه وروریپیدل ،او غزال پوهه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شیبه نه وه تیره چې هغه وټوخیده غزال دهغه سر په خپلو لاسونو کې ونیولو داکسیجن دلیرې کیدو وروسته کله-کله مریضان ټوخیدل او ددې خبرې نښه وه چې دی له خطره بهر دی غزال پرې بیا غږ وکړو"سترګې پرانیزه"هلک ورو غوندې سترګې وغړولې غزال ورته موسکۍ شوه ته اوس جوړیې؟ نوم دې څه دی؟هلک څو شیبې غزال ته کتل نا ببره یې په سترګو کې وحشت راښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅیدلی وی خو غزال را ټینګ کړو.

"ته په روغتون کې یې...."هلک خپل لاس ته وکتل بیایې خوا شا سترګې واړولې،غزال ورته وویل:"ته په چاودنه کې زخمي شوی وې"چاودنه...بم... هلک دشونډو لاندې وویل بیا یې سترګې له اوبو ډکې شوې بل لاس یې په سترګو کېښودو اوغزال ولیدل چې اوښکې دده پرانګو راوانې وې،هغه نه پوهېده چې څه وکړې په دې کوټه کې یوبل مریض اوس ویده وو، غزال دهلک لاس په خپل لاس کې ونیولو اوورته یې وویل:"که څوک خپلوان دې وي چې خبر یې کړو"هلک ناڅاپه دغزال لاس کلک ونیولواو غزال ته یې وویل:

"زه وېرېږمه ...مامه پرېږده...دوکان ...ماسره په دوکان کې شفیق هم وو...دوکان...موټرونه ... یا خدایه ...اوس هغه به چیرته وي"دهغه وجود په رېږدېدو شوغزال اوبو ته لاس کړاو دده خولې ته یې وړوکی ګیلاس ونیولو، هلک یو دوه ګوټه وکړه اوبیا په ټوخیدو شو،غزال دهغه په تندي لاس کیښودو او ورله یې تسلي ورکړه بیا یې ترې نوم وپوښتلو "ایمان" غزال په دړه د هغه نوم ولیکلو د هغه په تندي یې دوجود دحرارت معلومولوپاره یو توره پټۍ کیښوده، بیا یې یو څو جملې دراپور په توګه ولیکلې او له ده یې پوښتنه وکړه"ته توان ته اړتیا لرې، زه درته ډوډۍ راغواړم" دایمان زړه ډوډۍ ته نه کیدو خو غزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندي لاس کیښودو، غزال ډاکټرحمدي خبر کړو او د معاینې نه وروسته یوځلې بیا دایمان دکټ سره جوخته کیناسته او د ډوډۍ وړې-وړې مړۍ یې ورته په خوله کې ورکولې،ایمان اوس یوڅه دخبرو جوګه شوی و،دشونډو رنګ یې دتور نه ګلابي شوی وو،سترګې یې هم ځلېدې دډوډۍ نه وروسته ایمان ورسره ټوکه وکړه"سیګرټ څکلی شم"دغزال تندی تریو شو اونږدې وه چې ورباندې په قهر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای چې دایمان په سترګو کې یې شوخي ولیده، او بیا یې وویل:"ته آرام ته اړتیا لری که څه شی دې په کار وي دکټ په سر کې زنګ لګیدلی دی دا ووهه."
په راتلونکو څو ورځوکې غزال هره ورځ دایمان پوښتنه کوله،د هغه د سر اکسری اخستل شوې وۀ اوپه کې هیڅ زخم نه لیدل کیدو، دبم دچاودنې خبرونه په ورځپاڼو کې چاپ شوي و، دایمان مرکه هم په کې وه. په عیني شاهدانو کې دی هم شامل وو، سیاستدانانو خپلې-خپلې بیانیې ورکړې وې. غندنې شوې وې، پلټنې روانې وې، ایمان اوس ډېر ښه شوی و، دډاکټرانو نظر دا وچې په دوو ورځوکې به دی په خپلو پښو ودرېږي او دروغتون نه یې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله،سهار به یې ده نه حال وپوښتلو اوبیا به نورو مریضانو سره اخته وه. ایمان غوښتل چې دا دې زیات وخت ورسره وي او یوه ورځ چې غزال ته یې ګیله وکړه چې اوس یې پوښتنه نه کوي نو هغې ورته وویل:
"ته اوس ښه شوی یې"زما ډیوټي دهغو مریضانو سره وې چې دمرګ خولې ته روان وي زه نرسه یمه دایمان لپاره ددې خبرې زغم ګران وو،خو په بله ورځ چې ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دی دغزال په لټه کې شو،غوښتل یې چې هغه خپل کور ته راوغواړي،ډوډۍ ورله وکړي،ملګرتیا یې وپالي..... خو د روغتون دڅانګې (وارډ) دروازه کې یې قدم ونیولو، مخامخ دیو پوخ عمر سړی په کټ پروت وو، ښایي دټریفیک کومه حادثه شوې وه بهر پولیس هم ولاړ و،غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کې نیولی و،دتندي نه یې ورته وینې پاکولې،سړی په هوښ کې وو.
غزال ته یې په ډکو سترګو کتل،اوغزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولې،ایمان هم له هغه ځایه دخپل کورپه لورې روان شو،په غوږ کې یې دغزال خبره بیا-بیا اورېده"زه نرسه یمه.....زه دټولو په پرهرونو پټۍ ږدم.

ځواک

زه اوس هم حیران یم چې دورځپاڼو دګېډۍ دپاسه اینښې دنیمې روپۍ سیکه مې ولې را اوچته کړه،ځان رانه څو-څو وارې داپوښتنه وکړه چې ولې مې دا کار وکړو،خو هیڅ ځواب راسره نشته. اوس چې جیب ته لاس کړم نو داسیکه مې په ګوتو ولګي اوزه خپل لاس دومره په وارخطايۍ له جیبه را وباسم ته به وایې کوم لړم چیچلې یم، اوس نیمه ورځ تیره ده، دچایو لپاره مې پیسې ملګري نه قرض کړې ځکه زماد وړو پیسو بټوه هم په دې جیب کې اینښې ده اوزه اوس دخپل جیب نه وېرېږم.
نن سحر زه څومره خوشحاله اوارامه له کوره ووتلمه،د بس تمځې پورې مې په لاره ځان ته ویل چې ژوند ډېر ښه شی دی، دخدای پاک شکرونه مې ایستل چې زه روغ وجود لرم. د تمځې سره نږدې داخبارونو او مجلو یوه وړه هټۍ ده،زه هره ورځ له دې هټۍ ورځپاڼه اخلم، کله-کله داسې کیږي چې زه دپنځو یا لسو روپو نوټ هټۍ وال ته ورکړم او تر څو چې دی ماتې پیسې راکوي نورې سورلۍ بس ته ختلې وي،داسې خو چېرې نه وشوي چې بس رانه تللی وي،خو زه غواړم چې تر ټولو وړاندې ورته وخیژم، دخپلې خوښې دکړکۍ سره نږدې سیټ کې کښینم،او تر دفتره ورځپاڼه ولولم، خو کله چې سورلۍ رانه وړاندې شي نو بیا دکښیناستو ښه ځایونه نورو نیولي وي، که قسمت مې ښه وي نو په وروستیو سیټونو کې یونیم ځای راته پاتې وي،که نه په ولاړې سفر کووم،او په ولاړې بیا ورځپاڼه نشم لوستې نو ددې ستونزې حل مې دا را ایستلی دی چې له کوره په جیب کې دورځپاڼې پوره پیسې وړم، هټۍ وال هم اوس خبر وي چې ما شمیرلې ماتې پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په لاس کې نيولې وي. هغه چې ما له ليرې وويني نو ورځېانه راته په لاس کې ونيسي،زه دهغه پر لاس پيسې ږدم او په بل لاس ترې ورځپانه اخلم.
نن هم داسې وه خو يوه بله پيښه هم وشوه،دهغه مخې ته دورځپانو پر لويې ګيډۍ دنيمې روپۍ سيکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هټۍ ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې ورباندې سترګې ولګيدې اوکله چې هټۍ وال زما پيسې په خپل حسابي دخل کې ورغورځولې نو ما دورځپانې دلاندې نه خپل لاس ورووړاندې کړو،دا سيکه مې راواخيسته او ژر مې خپل دجيکټ جيب ته وغورځوله.
ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حيران يم چې دا څنګه وشول، زه عموماً ډېر سست يم او دژر فيصلې کولو توان نه لرم، په کور اودفتر کې هم نور راپورې خاندي چې زه دمعمولي خبرو لپاره هم ډېرسوچونه کووم، نو نن مې څرنګه دا سيکه راواخيسته، هټۍ وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وويل، خو ما ترې مخ ګرځولی و او د بس سټاپ په لور په ګړندي ګامونو روان شوم، زه هم دهغې شيبې راهيسې نا ارامه يم.
په بس کې راته دخپلې خوښې سيټ غيږه خلاصه کړه،خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځپانه مې کتله خو هيڅ نه پوهيدم چې څه په کې ليکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واړوله خو نه يم خبرچې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ويلي دي، هيڅ مې نه يادېږي بس دجيکټ د جيب په تل کې ايښې سيکه راته بلا ګرځيدلې ده.
يو وارې مې تکل وکړ چې يوځای کې يې خطاکړم، خو يونا ليدلی ځواک مې لاس وونيسی، دسهارراهيسې مې ځان ځوواري تسله کړی دی... داچې په ټوله دنيا کې د ورځې په ميلينونو ډالرو غلاګانې کيږي، سياست وال هره ورځ رشوت اخلي کورونه اوکارخانې جوړوي، زمونږ ددفتر مشر ځوواري په سرکاري ټيلې فون دخپلوملګرو سره خبرې کوي، دوکانداران څومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنګه دپلار په ځمکه خيټه اچولې ده... داهم غلاده...ماما تراوسه زما مورته دپلار دميراث برخه نه ده ورکړې...او زه... زه دنيمې روپۍ په سيکه نا ارامه يم ...لعنت دې وي پرما، خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سيکې يرغمل نيولي وو،ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر يم چې هغه ډېر لوی او ښنونکی رب دی، زه هټۍ وال ته هم دګناه احساس نه کووم، هغه خبر دی چې زه ډېر ايمانداره يم، يوځل يې په تادۍ کې راته زياتې پيسې بيرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې اودی دومره خوشحاله شو چې ديوې نوې مجلې نوې ګڼه يې مفته راکړه، دی زما ډېراحترام کوي.
خو زه نن خپل ځان ته عجيبه ښيسيدم، ځان راته وايي"ښه نوټول عمر دې يوه بله څيره په مخ لګولې وه....تاهم دنورو په شان نن اصلي څيره راته ښکاره کړه"زه ځان ته په قهر شوم"ټوله دنيا همدغسې ده...ديوې سيکې هيڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه"بيا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښيناستم نو ځان راته پټ-پټ خاندل، په مايې ملنډې وهلې، "ښه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په يوه ډرامه کې دې خپل رول لوبوو که څنګه؟"ما سترګې پټې کړې اوځان ته مې وويل:
"نارمل انسان تل غلطي کوي...بس اشتباه مې وکړه...بيا به داسې نه کووم"ځان مې غلی شو خو بيا يې لکه دښمامار سر راپورته کړو"داپيسې ستا نه وې"ما ورسره استدلال وکړو"دا دهټۍ وال پيسې هم نه دي....يو بل چانه پاتې شوې وې اوس به ددې سيکې خاوند پسې چيرته ګرځم؟ دا نا شونې ده"ځان مې په قهر وويل:"ښه نو اوس داجواز غواړې که تاته دا چانس پيدا شي نو هره ورځ به دا کار کوې، په دې سيکې ستا څه حق دی؟" "حق... زه ناراضه شوم" حق مې په دې دی چې زه دهټۍ وال نه هره ورځ، ورځپانه اخلم "...ځان وخاندل" ښه نور" داچې زه هره ورځ کار کووم ...تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... ما دخپل ځان په هکله څه ويل خوبس ودرېدو او زما ځای رارسېدلی وو، زه دبس نه ورښکته شوم،دسړک نه پورې غاړې ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیرشوم نو د ورځپاڼي هټۍ رانه څو ګامه لیرې وه، په دې وخت کې به دښوونځي هلکان یا بې کاره ځوانان دهټۍ خوا اوشا دلرګي په تختو ایښي رنګارنګ مجلو ته تاویدل را تاویدل، هټۍ وال به دلرګي په یو تش صندق ناست او چای به یې څښلې.
زه دهټۍ مخې ته ودرېدم نو دی ژر را اوچت شو راته یې دچایو ست وکړ،خو ما ورته په انکار سر وخوځاو،دده شاته دلرګي په یو شیلف دسیګرټو قوتی،دبسکټو او کاغذي رومالونوړې پیکټې ایښې وې،ما دکاغذي رومالونو وړوکی پیکټ ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو،نو ما دجیکټ دجیب نه هغه سیکه را وویستله او دېر په چټکی مې ورځپاڼو په ګېډۍ کې کیښوده "شل پیسې"هغه وویل ما دخپلې بټوې نه پیسې راوویستلې هغه ته مې په لاس کې ورکړې،درومال پیکټ مې ترې راواخیستو او دکور په لورې روان شوم زما دننه خاموشي ده، بهرهم چپه چوپتیا ده، زه یوازې دخپلو پښو ښکالو اورم.

دژبې خرپ

نن دبرتانیا په ټولو لویو وړو ورځپاڼوکې زما فوټو چاپ شوی دی،ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندې او زما سترګې دهغې نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي يې پرې وهلې ده، دعکس سره داسې جمله لیکلې ده، "ملکه دکوین میرې روغتون دایکسرې دیو پرمختللي سیستم دپرانیستې په موقعه دیو ایشیا یې کارکونکي سره"ځینو ورځپاڼودا عکس په دویم مخ کې چاپ کړی دی ځینو یې په وروستی مخ، ځکه چې دنن لوی خبردترکېږي هغه زلزله ده چې دوه زره کسان په کې مړه شوي دي.
زما میرمنې نن دغرمې هغه وخت په ورځپاڼو کې زما عکس ولیدو چې د ورځې سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځای ټولې ورځپاڼې وار په وار لیدې اوهغه ټولې يې کور ته راوړې چې دا عکس په کې چاپ شوی و،بیا یې راته دکار ځای ته ټیلیفون وکړو او وویل چې هغې ټول دوستان او دپیژندګلوې خلک خبر کړي دي چې ورځپاڼه وګوري.
زه خبروم چې هغې به لومړی ټیلیفون خان اغا ته کړی وي،دهغه ښځه زما دمیرمنې سیاله وه، په هره موقعه به یې دخپلو لویو-لویو شتمنو ملګرو،دهغوی دکورونو دباغونو دصوفو اولوښو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلی وو... اوس زما ښځې له خدای موقعه په لاس ورکړې وه،په کوین میرې روغتون کې زما پنځه کاله کېږي چې دکمپیوټر انجینر په توګه کار کووم،زما له کاره ټول خوشحاله دي،یو کال کېږي چې یوې امریکایي کمپنۍ دایکسرې نوی ماشین جوړ کړی وچې دیو کمپیوټر سره تړلی واودېټن په یوکلیک (کیکاږلو) دهډوکي د هر اړخ عکس اخلې. ددې مشین دکار په هکله پنځو کسانو ته تربیه ورکړې شوې وه،چې یو په کې زه اوم،په تېرو څو میاشتو کې مونږ ددې ماشین د رارسېدو سره ددې د لګولو امتحاني دوره کې بوخت وو .
تېره میاشت خبر شوم چې ملکه به دروغتون ددې برخې لیدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشین ښېګڼې ښایو،دملکې دراتګ دخبر سره په خلکو کې جوش پیدا شو، یوه ورځ مې ولیدل چې په هره برنډه کې دلرګینو دروازو په بیخ کې لګیدلې دپیتلو پټۍ پالش کېدې،بهر په هر چمن کې دهر یو بوټي سره یو باغبان لیدل کیدو، ځینې کوټي رنګ شوي ، دکړکیو دشیشو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپیره دوړوکي دیوال دپاسه لګېدلې اوسپنیزې جنګلې په تور رنګ رنګ کیدې، او ددې لوی دروازې په هر مخ طلایي ټکي په تور مرمر کې برېښیدل.
یوه ورځ دروغتون مشر چې ما چیرې نه و لیدلی زمونږ څانګې ته راغی، دټولو سره یې ښه په خندا خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږه مشره هم ورسره وه... راته یې وویل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اودا چې دهغې دراتللو نه یوه ورځ وړاندې به مونږ تمرین کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې یوشان توري جامې یې په غاړه وې اوکړه وړه یې دپولیسو وو راغلل،زمونږ مشره دیو څو تنو سره را ښکاره شوه مونږ په خپل-خپل ځای ولاړ وو،زه دنوي ماشین سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه یوی بڼنه کېکاږم،گومان مې نه و چې ددې دومره لوی ماشین تر شا زه به چاته ښکاره شوی واي، زمونږ مشرې دملکې په شان یوڅو قدمه اخوا دېخوا واخیستل،یو څو تنو سره یې په نرمه لهجه خبرې وکړې او یو تن سره د لاس روغبړ وکړو، په هغو دولسو کسانو کې یو تن خپلې گړی ته وکتل او ویې ویل بس دی اوس وړاندې ځو دوی ټول ووتل مونږ بیرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پوړ کې جوړریسټورانټ ته ولاړم او په خپل ځای کښېناستم،له دې ځایه بهر چمن ښکارېدو،دریسټورانټ زیاتره کارکونکي ما پیژندل په دوی کې کترین هم وه،چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو یوه بوډۍ وه چې سخته متعصبه انگریزه وه.

یوواري ما ډوډۍ خوړله نو دې زما مخې نه وړه گلدانۍ اوچته کړه او په بل میز یې کېښوده چې یو سپین پوستي سړی او ښځه پرې نا ست وو، بل واري دډوډۍ پاتې پیسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځای راته دلرگي پر تښته کېښودې.

ما ددې مشر ته شکایت کړی و،نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ یو خاموش سوړ جنگ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله-کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بیا به یې ورو غوندې وویل"زمونږ وطن یې مردار کړی دی"دمیزونو دپاکولو پر وخت به یې دشونډو دلاندې یو څه وویل او ماته به یې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ریسټورانټ کې تېرو او هغه به شاواوخوا گرځېده نو زه به نا ارامه وم ، یو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوی پرې ځان واچوو، ځینو راته وویل:

"پروا یې مه لره"نن هم هغې دملکې دراتگ خبره کوله او دنور کله په شان زماڅنگ ته دتیرېدو پر وخت یې وروغوندې وویل:"شکر دی چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخندل چې ټوله دنیا په کوم مخ روانه ده او دا بوډۍ په داسې شاهي کورنۍ نا زیږي چې په خپله ددې هیواد دورځپانولخوا په ورځ کې یوځلې خو بې عزته کیږي خیرزما یې څه......زه چې ماښام کورته تلمه نومشرې راته یادونه وکړه چې صبا ته به نکټایي ترې ،بس دلته "زما یې څه"احساس رانه ولاړو، زما دنیکټایي نه بد راځي،خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرگ مفاجات" سحر چې دتک سپین کمیس سره مې سره نیکټایي وتړله چې میرمنې مې دکباړ نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړې وه،دسحر نهه بجې روغتون ته ورسیدم نو په ټولو دروازو پولیس والا ولاړ وو، گاډې تالاشي کیدل دډاکټرانو او نرسانو شناختي کارټونه بیا-بیا کتل کیده، جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېړ کاغذي سټیکرې په جامو لگولې چې له نورو وپیژندل شي، په خپلې ځانگې کې مې ولیدل چې ټول داسې جوړ او تیار راغلی وو ته به وایې چې واده دی، زمونږ مشرې دومره داوچتو پوندو بوټان په پښو کړې و چې په کې گرځیدلې نه شوه مونږ ته یې وویل چې"عادي کار وکړئ دملکې لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندي گونجې ددریو پر ځای دولس شوې وې.

پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لویه دروازه رادننه شو،اولکه څنگه چې یو ورځ وړاندې مونږ لېدلي وو د لسو دولسو سړو یوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کیمرې سره دټیلې ویژن د فبلم جوړونکي هم تیار ولاړ وو، یو څو دننه په لږه فاصله ورو-ورو ورسره خوځیدل داسې لکه چې دمچانو یوه جوپه خوځیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبې ته راغله،دټولو پیژندګلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دایکسرې دماشین بڼ ته مې زور ورکړو، یومریض مو دوړاندې نه تیار ودرولی و،نږدې وه چې ملکه بلې کوټې ته بیول شوې وای چې په کمپیوټر دهغه مریض هډوکې ووینې خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره یې خبرې پیل کړې،په دې وخت کې دڅو کیمرو رڼاګانې پر ما او پر هغې لکه د تالندې ګوزارونه وکړل، زما نه یادیږي چې ملکه څه پوښتنه کوله اوما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه یوه لحظه وو، بیا چې په ځان پوهیدم نو هر څه خلاص وو، ملکه بلې کوټې ته تللې وه او زه حیران په خپل ځای ولاړ وم.
ملکې تقریبا په روغتون کې نیم ساعت تیر کړو،او دهغې موټر له لوی تور اوسپینزې دروازې ووتلو نو ترډېره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له یو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مریضانو دایکسرې په اخیستو کار پیل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازدیګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کاربوخت و،خو هغو خلکو چې په ورځپاڼوکې یې زما تصویر لیدلی وو راته به یې مبارکي وویله یابه راته موسکی شول چې مونږ دې پیژنو.
زه نن هم دنور کله په شان دچایو لپاره ریستورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کښیناستم نو شاواوخوا مې وکتل هغه زړه کاترینا نه ښکارېده، زه لږ خفه غوندې شوم... چې هغې زما عکس لیدلی دی که نه ...کیدای شي لیدلی وي او بد وربانده لګیدلی وي اوپه همدې خبره ځان راته نه ښکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم..."اخر مې دې بودۍ ته ماتې ورکړه....اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو،ددې څو کلونو داعصابي فشار نتیجه زما په بریالیتوب راوتلې وه. دریستورانټ په څو میزونوکې ورځپاڼې ایښې وي او زما دبرې اعلان وو.
ما چای خلاصې کړې او له ریستوانټ نه چې ووتلمه نو کاترین مې ولیده دهغې په لاس کې دپیالو ډک یو پتنوس وو،زما زړه ودرزېدو، فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونیسي... ښایي له ماسره هیڅ خبره ونکړي...ښایي له ما ښښنه وغواړي... ښایي...خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته یې ډېر په عجیبه سترګو وکتل،داسې لکه چې پرما رحم کوي...داسې چې یو تربور بل ته دحج مبارکي وایي...دهغې لهجه داسې وه لکه دتیرې چړې یو خرپ... چې زما زړه کې یې ووهلو... راته یې وویل:
"څنګه ...زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو یې زما له غوږونو نه ووتلو.

یواځې شیبې

نرګس دتیرو څو ورځود باران له کبله په کور کې وه،هغې سره دخوړو تازه شیان په خلاصېدو وو،او نن خو ورکره مېلمه هم راتلو،نور کله به یې لوښو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به یې دهرې شنبې په ورځ داولادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرګس دکونډېتون کال پوره شوی و، تیر کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپي مرګ ترې جدا کړو او ددوی ددېرشو کالو دیوځای ژوند مزې یې پرې کړې.
نرګس په پردېس کې پنځه اولادونه لوی کړي وو،څلور لوڼه یې دخپل-خپل کور وې،یو زوی یې لره چې د واده نه وروسته ورسره څو میاشتې پاتې شو،خو بیا ترې بېل شو،په دې ملکونو کې یو کور دیوې کورنۍ لپاره بس ګڼل کیږي دخاوند تر ژونده نرګس ډاډه وه چې خپل فرض یې پر ځای کړی و،جانباز به دشپې ټیکسي چلوله او دورځې چې به یې خوب پوره شو نو دنرګس دلاس رنګا رنګ خواړه به یې خوړل،خو اوس دا یواځې پاتې وه، هغې کوټ په غاړه کړو دکور کونجیانې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دماتو پیسو بټوه یې په جیب کې کیښوده او بهر راووتله،په کوڅه کې یوې وړې جینۍ خپل ګلابي بایسیکل چلوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازې پرانیستې او په خبرو اخته وې، د نرګس په لیدو یې ورته لاس وروخوځاوو،هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووایو.
دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سړک جوړ وو، نرګس ددې دوکانداران پیژندل،دځینو اولادونو ددې دبچو سره په ښوونځي کې سبق ویلی وو،اوس دوی هم ځوانان و،هغې دیوڅو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړي زړه ډاډه شو، د تیرو څو ورځو د یواځې توب احساس یې ورک شوی و،هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تیر کړی و، ژبه یې ماته کوډه زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنیا په معاملو پوهیده،اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټیلي فون کوو، بیا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمړینې نه وروسته یوه-یوه لور به ورکره پاتې کیده زوی به یې هم لیدو،بیا ورو-ورو ددوی راتګ کم شو په ټیلي فون به خبرې کیدې، نرګس به دزوی نه مروره وه چې هغه یې پوښتنه نه کوي،خو شهباز دښار په بل سرکې اوسیده، هغه په دوو ځایونو کې کار کاوو او نه یې غوښتل چې درخصتۍ په ورځ بیا په سړک روان وي، نرګس به ماښام مهال ډېره زوریده، جانباز به راډیو ډېره اوریده او کله چې نرګس به ډېره خفه شوه نو دراډیو اوټیلي وېژن غږونه به یې لوړکړل، بیا به یې په چیغو-چیغو وژړل، یوه ورځ مشرۍ لور ورته وویل: "مورې د ژبې یا دکومې بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه،خو نرګس ورته وویل:
"اوس په دې سپین سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وویلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دېرش کاله پخوا هغې یو دوکان کې څو میاشتې کارکړی و خو یوه ورځ چې یوې سپین پوستې وربادې وتوکل دې جانباز ته کیسه وکړه او هغه وربادې کار بندکړو، نرګس پرې ډېره ګرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهرېدلی وه، بلې لور ورته ویل چې دکور یوه کوټه دې په کرایه ورکړې چې یو څوک دې ورسره وي،خبره رښتیا هم وه دنرګس کور ډېر لوی و، څلور کوټې دخوب وې، یوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خاني جوړې وې، په دې هیوادکې ډېرو خلکو کوټې په کرایه ورکولې، خو نرګس به ویل کوټه هلک ته څنګه په کرایه ورکړم دی به وخې ننوځي لوښې به راته ناولې کوي، انجلۍ که وي هغه به ملګری لري څوک به یې منع کوي چې دشپې دې بهرنه ګرځي، دهغې کشره لور ډېره ژبه وره وه یوه ورځ چې مور ترې ګیله وکړه نو ورته په وینا شوه، "تا څنګه په دې وطن کې عمر تیرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشې چلولی چې بهر وګرځې...ستا علاج دادی چې ته بیرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډېر خلک پیدا کړې" زړي په هغه شپه لور ته څه ونه ویل خو دشپې یې دومره وژړل چې بالښت یې لوند شو خدای ته یې هم دغه زارۍ کولې چې ما هم واخله.
ورځې په میاشتو بدلې شوې او نرګس ورو-ورو دخپل یواځې ژوند سره عادت پیداکړو،کله-کله به دجانباز نږدې ملګرو ترېنه په ټیلیفون کې حال احوال اخیستو په دې کې اشرف هم شامل و،دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډېر راتلو،دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه یې پخوا مړه وه او دوو زامنو یې دپلار پوښتنه نه کوله ،جانباز به دهغه ډېر خیال ساتلو، نرګس ته به یې ویل ده ته وطني شیان پخوه چې دیواځې توب احساس ونه کړي.
هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرګس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوارو ډوډۍ کله پراټې او حلوه پخول.
دجانباز دمړینې نه وروسته اشرف به یواځې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرګس په اولادونو کې به څوک ورکره راغلی و،خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هیڅوک نه وو،په دې ورځ به تل دهغې دربیمه لور سیلۍ راتله، خونن هغۍ سحر ورته په ټیلیفون کې ویلې و چې دا زکام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې ده اوډاکټر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داولادونو په تکليف ډېره زهيره شوه، سيلۍ ته يې وويل چې ارام دې وکړي بيا دغرمې يې پام شو چې اشرف هم راتلو دا يو څه نا ارامه شوه،بل هيڅوک په کور کې نه وو،که څه هم اشرف ددې دکورنۍ دغړي په شان و،خو هغې ته يوه عجيبه احساس وشو،که څوک خبرشول دا ديو پردي سړي سره په کور کې يواځې وه نو بيا....يو وارې ټيلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووايي چې مه راځه، خو بيا ودرېده دماښام او ديواځيتوب داحساس سره هغه وېرېده، هغه ديوې اونۍ راهيسې په کور کې يواځې وه، درې ورځې کيدې چې هغې هېڅ نه وو پخ کړي، په يخچال کې يې دتيرو څوورځو پاتې ډوډۍ گرموله او خوړله.
اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا يې راوړه نو سمدلاسه يې پخلی پيل کړه،داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتې وريژې بينډۍ هم وې، دپخلي پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تيره بيا دميلمنو لپاره چې به يې پخلي کاوو، په داسې وخت کې به جانبازهم د دی سره په پخلي کې لاس کوو، ترکاري به يې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به يې ورته غوښه اخته کوله.
دکله راهيسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بيل شوي وو،نرگس او جانباز يو بل ته ډېر نږدې شوي وو،او هم په دې خبره به د هغی زړه ارې ارې شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شيبې ډېری ناوخته ومونډلې،هغه دپخلي نه وزگاره شوه نو دمازديگر لمونځ يې وکړو.
اشرف چې ماښام راورسيدو نو نرگس ايله دخپلې مشرې لور سره په ټيلي فون خبرې خلاصې کړې وې،هغې ته ويلې و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې يواځې وي،خو لور يې يواځې دومره ورته وويل چې کاکا ته مې سلام ووايه،دنرگس زړه ډاډه شو،هغه کوم غلط کار نه کوي،نرگس يو څو شيبې داشرف سر کښيناسته، بيا يې دډوډۍ تابيا وکړه،اودواړو په گډه وخوړه، دوی زيات وخت د نرگس داولادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کاركونكو څوتنو ځوانانو کيسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څوواړې دهغه په خبرو وخندل، د هغې پام نه و،او چې اشرف خپل لاسي گړۍ ته وکتل نو د نرگس سترگې هم ديوالي ساعت ته په ځيرشوې، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حيرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپيره وخت په دې غم نه شو.
اشرف په تلو کې ترېنه پوښتنه وکړه که څه کار يې بند وي نو دی به ورته وکړي،نرگس ترېنه مننه وکړه او دی ولاړو،له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو اوڅوساعته به يې ورسره خبرې وکړې،داشرف په وينا نرگس دکور سره نږدې دخشكه شويئ په دوكان كې دوه ورځې کار پيل کړ،هغې پيسوته دومره اړتيا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه.
دوه مياشتې همدغسې واوړېدې او يوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه- نه دی ليدلی،که څه هم دې به ورسره په ټيليفون خبرې کولې،خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمې احساس و نه کړو،اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو.
په يوغسل خانه کې دنل اوبه څځيدې هغه يې ورته په خپله جوړ کړی وو،دموټر دگراج مخې ته لويه ونه يې ورله پرې کړې وه،دجانباز دزوړ موټردخرڅولوتابيا يې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به يې ورپورې ملنډې وهلې،او دې به د وېرې ورسره نشوئ کولې.
هغې اوس په ځان يو څه اعتماد پيداکړی و داشرف په خبرو به يې زړه ته ډاډ ومونډلو اوځان به يې يواځې نه احساسوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شپه چې دهغې مشره لور ورکره راغله نو په موركې يې يوه څه بدلون وليدو، نرگس به عموماً ساده خړې جامې اغوستې،د وېښتو كلكه كوڅۍ اوغټ څادر په سر...دجانباز دمړينې نه وروسته هغې رنگين لباس نه و اغوستى،خو نن د هغى اسمانې رنگه وريښمېنې جامې په غاړه وې،دڅادر په ځاى دشيفون لوپټه يې په سر وه اوچې لور ته ورنږدې شوه نو دجامو نه يې دهغه مخصوص عطرو خوشبويي راپورته شو چې جانباز به ورله راوړو، نرگس دلمسو په خبرو خندل او څو وارې يې لور هم په غېږه كې ونيوله.
د مور دا بدلون دهغې دټولو اولادونولپاره حيرانونكى و، دوه لوڼې يې خوشحاله وې، نورو بيغورې څرگنده كړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډېرې مودې وروسته خپله مور وليده نوتندى يې تريو ونيولو، هغه خبر و چې اشرف ددوى كور ته ډېر تلو راتلو ځكه نرگس به خپلو ټولواولادونو ته دهغه دراتگ خبره كوله.خو په خپل مور كې يې دا بدلون خوښ نشو، داخلک به څه وايي دهغه په زړه كې وگرځيده، خو بيا دښځې په وړاندې يې مورته څه ونه ويل. شهباز چې دورځې دتيرېدو وروسته دكور په لور روان شو نو ښځې يې لومړى خبره همدا وكړه"مورنن ډېر فيشن كړى و"شهباز دقهر نه هيڅ ونه ويل خو بس خپلې شونډې يې وچيچلې او دموټر رفتار يې نورهم تيزكړو.
هغه ماښام نرگس دټيليفون غوږى نيولى وه او په بل سر كې يې دخپل زوى ويناگانې اورېدې"ته اوس مونږه شرموې،خپل عمر ته وگوره... دا زما خسرگنى به څه وايي دا خلک به څه وايي..."او بيا شهباز چې داشرف نوم واخيستو نو نرگس دسر نه تر پښو ولړزېده"مونږ خو داشرف كا كا ډېراحترام كاوو دى دومره پريوتى انسان دى..."نرگس هيڅ ونه ويل بس ورو غونډې يې غوږى بيرته كېښوده اومخامخ لگيدلې هندارې ته ځير شوه.
په بله ورځ دهغې لور سيلى وركره راغله نو نرگس دكور دروازه ورته پرانيسته، دهغې ټول وجود په خړو جامو كې پټ و اوپه سر يې تور څادركلک تاو كړى و، دهغې په شونډو يوه ستړې موسكا راښكاره او بيا وركه شوه.

نيمگړې كيسه

په كوڅه كې دجوارو دنينو خرڅونكي غږ را پورته شو"پولى واخلئ پولى... دكور ماشومانو لويې دروازې ته منډې كړې،هغه هم له ځايه را پاڅيده، دڅادر د پيڅكي پورې تړلي پيسې يې پرانيستې او دخپل درونډ وجود سره دكوڅې په لورې روانه شوه، لږه شيبه وړاندې هغې پتاسې خوړلې وې چې وربنداري يې دچا دكوژدنې نه ورته راوړې وې،او دهغې نه هم وړاندې هغې ډوډى خوړلې وه، دډوډى نه وړاندې يې گنډېرې ژولي وى او دگنډېرو ضرورت ورته ځكه پيدا شوى و چې ډېره مالگينه غوښه يې خوړلې وه.
دهغې په ژوند كې دوه كاره وو، يو ټوله ورځ خواړه او بله په كټ به پريوته او سترگې چې به يې پټې كړې نو ځان به يې دناوې په حيث ليدلو، دهغې په زړه كې بس يو ارمان و و،واده...واده او واده...
دپيغلتوب په درشل كې به يې شپه او ورځ دا خوبونه ليدل چې ډېر ژر به يې څوک وغواړي.
هغه په دې غم كې نه وه چې سړى به څنگه وي كار به څه كوي ځوان به وي كه زوړ... بس هم په دې تصور دهغې وړه دنيا اباده وه،ځكه خو يې سبق هم پوره نه كړو ددې نه مشرې دوه خويندې چې واده شوى،نو هر چا به ددې د راتلونكي په هكله خبرې كولې،بيا دهغې ورونو هم ودونه وكړل،په كور كې ماشومان وزيږېدل ددې مور پلار زاړه شول،مور يې دپخلن كار نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولی، ځکه خو دې د اخلي پخلي کار په خپل لاس کې واخیستو او هم ددې ورځې نه ددې ولوږه هم زیاته شوه، د ډوډۍ نه وروسته چې به دې دسترخوان راټولوو نو پاتې شیان به یې هم خوړل بیا به هم دې ته خپله خیټه تشه ښکارېده،دکوځې نه یو پلورونکي به نه شو تېرېدای دهغې دکور مخې ته یې دخوراک دشیانو دخرڅولو لپاره ضرور ناره وهله،"وږې دي وږې ... دجوارو نینې ګنډېرۍ...نان خطایي...کیک یوه ورځ ورته وربنداري په ټوکو کې وویل:

"خېټه ده که ژرنده...هډو ودرېږې نه...خو دې به دهیڅا پروا نه کوله...بس خواړه وو چې ددې خیټې ته ورولویدل، ددې وزن اوس دومره زیات شوی و چې په ګرځیدوبه یې ساه ښکته پورته شوه، په پونړو به نه شوه ختلې، یو کار به یې وکړو نو بې حاله به ناسته وه، په دې ځوانه ځوانۍ کې خلکو وربانديې رنګارنګ نومونه ایښي وو.

ډومبکی،مېښه...پنډه شاببو....چاتی.... دهغې مور ټولو خپلو خپلوانو ته ویلي و چې که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلې ټولې ګانې ورکومه،خو هلکانو به غوړونه ونیول چې دې غواګۍ سر به څوک ژوند تیروي.

ښه نو ولوستونکیه.....تر دې خو ما کیسه وکړه پاتې کیسه ته راته پوره کړه...څه؟...ته وایي چې کیسه لیکل ستا کار دی...تراوسه ددې جینۍ نوم هم راته څرګند نه شو،ولې دې داسې کیسه پیل کړه چې پای له ما غواړي ښه سمه ده...ما ځینو خلکو ته دا کیسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چې نور نو ددې جینۍ سره څه وکړم.

یوه ډله خلکو راته وویل چې که داجینۍ ښه اخلاق لري... کورنۍ یې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عیب نه دی... یو رژیم (دخواړو پلان)دې ورته څوک ونیسی... سمه به شي او په کار ده چې یو څوک یې وکړي.

خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چې که ستا ورو،زوی ،ماما یا نږدې خپلوانو کې یو ناواده سړی وي نو ایا دوی به دا جینۍ وغواړي؟

یوې بلې ډلې راته وویل چې دا جینۍ بې له واده هم ښه ژوند کولی شي،دې له په کار دی چې پاتې عمر دې دمور پلار په خدمت کې تېر کړي،کله چې دوی نه وي...دا به دکور مشره وي....ټول ورونه خویندې به وربانديې راټول وي،عزت او ناموس به یې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنیا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.

خو زما پوښتنه دا ده چې څوک به دخپل خور،لور وریرې، خورزې یا لمسۍ ته داسې راتلونکی وغواړي، ښه نو ولوستونکیه... څه چرت وهې افرین شه چې تراوسه دا کیسه لولې،زه درته اوس خبرداري درکومه چې وړاندې دا کیسه مه لوله ځکه ددې پای نشته...ښه ده نو چې ته زما خبره نه منې نو زه به دا کیسه همدغسې پرېږدم نیمګړې...

پلار،مور او لور

پښتنه له اسمانه ځمکې ته را وغورځېده،په وجود کې یې ساه نه وه،خو په منډه وه،ماشومه لور یې په غېږه کې نیولې وه او نه پوهېده چې په خوشې سړک کوم خواته ورتله،دیوموټر تېز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورټیله کړه،دموټر ډریور هغې ته بد-بد کتل او دهغې ماشومې لورته یې اشاره کوله، لکه چې یې ویل"په خپله خو مرې ... دا ماشومه ولې له ځانه سره وژنې."

پښتنې ډېر مزل وکړوخو دستړیاالحساس یې نه کاوو،که یوې تیرې دهغې پښه نه وی نیولې نو ښایي همدغسې به روانه وی، دا هم هلته دسړک په غاړه په لویه تیره کښیناسته، ماشومې تمنا ته یې وکتل هغه حیرانه وه چې په مور مې څه شوي دي، خپل ورکوټی لاس یې ددې پر مخ کېښودو نو پښتنې ولیدل چې دهغې مخ په اوښکو لوند وو، دپوزې نه یې هم اوبه راوانې وې، د دی په اوږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځرمنې تور بکس ځوړند و،د هغې نه يې رومال را وويستو سترګې او پوزه يې پرې پاک کړل.
څو شيبې وړاندې هغه په څومره هيلو دپلار کورته ورغلې وه،يو کلنې تمنا ته يې په ټوله لار
غوږکې خبرې کولې،چې بابا ووينې نو په تندي لاس به ېږدې او سلام به ورته وکړی، تمنا به
کټ-کټ وخندل.
د پښتنې مور د ساه لنډی مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه،خو هغې اجازه نه لرله
چې دمور پوښتنې ته ورشي،د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولې وه،هغې څو
وارې جرګې مرکې وکړې خو ده دهيڅا نه منله، دپښتنې ګناه ډېره لويه وه،هغې په خپله خوښه د
وارث سره واده کړی و، هغه وارث چې د دوی د قام نه و، ددوی ژبه يې هم نه ويله او دخان زوی
هم نه وو، پښتنه پوهېده چې په دې کار به يې پلار په قهر وي،د دې په واده کې هغه شريک نه
شو، دا دخپل ماما له کوره واده شوې وه،خو هغې ليدلې و چې ددی نه وړاندې وروسته ځينو نورو
جينکو په خپله خوښه دژوند ملګري غوره کړي وو، ديو څو ميندو پلرونه څه موده خفه و،خو بيا
يې هر څه منلي وو،داولاد مينه دهر غرور سر ټيټ کړي،پښتنې همداسې ګڼله، داسې نه وه چې
وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يې ورسره ډېر په عزت او درناوی چلن وکړو.خو
وروسته خبره ورانه شوه دپښتنې تره خپل ورور ته غټ پيغور ورکړی و"د بې غيرت" او د "بې
ناموس" خطاب يې ورله ورکړی و، د پښتنې دپلار لپاره دا پيغور دټوپک له ډز او دتورې له
ګوزاره سخت وو.
پښتنې وړه تمنا له غيږې ښکته کړه،هغه اوس اودرېدی شوه او دمور دګونډې سره يې ډډه
ولګوله،پښتنې څادر سم کړو دبکس نه يې يو بسکټ راوويستلواودتمنا په لاس کې يې ورکړو، نور
کله به دې ماشومې چيغې وهلې،لاس پښې به يې غورځول، خو نن په حيرانونکې توګه غلې وه،
لور دمور غم احساس کړی و، پښتنې لارې ته کتل، سړک خوشی و، هغه په ټيکسي کې دپلار
کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې يوه ورځ وه چې هغه دماما سره په يوې بلې ټيکسۍ
کې له کوره ووتله، نه يې ورور لاس ونيولو، نه يې پلار په سرلاس کيښودو نه مور دهغې په سر
قران شريف ونيولو نه يې پرې پټاسې وشيندلې. هغه په تيرو لسو کالو کې بيا خپل کور ته نه وه
تللې، پلار يې ويلې و چې که بيرته راغلې نو وژنم دې.
ورونيو به يې حال پوښتلو او کله- کله به يې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکره راتله. دروغې
لپاره ډېرې هڅې وشوې،دوارث دپوهنتون يو استاد چې دپښتنې دپلار ملګری وو،په ننواتې ولاړو
دهغې ماماګانو، تروريانو،ورته په وار وار مينت زارۍ وکړې،په اختر اوبرات کې به نورو
خپلوانو ورته يادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددريو اولادونو مور ده،خو دا
وړۍ نه شړۍ کيده.
نن هغې يو وارې خپل ځان راټول کړو،دمور د ليدو په هيله پلار ته پخپله ننواتې ولاړه،خو پلار
يې ددې دليدو سره په ښکنځلو سر شو هغې لا خپل بوټان له پښو نه وويستی او د وړې تمنا لاس
هم ها غسې په تندي پاتې شو، د هغې پلار خپلې څپلۍ ته لاس کړو، د پښتنې خور ژر د خپل پلار
لاس ونيولو،هغې ته يې وويل:"ببې ولاړه شه...بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه يو څه
وارخطا شوه خو بيا يې ځان کلک کړو او پلار ته يې وويل:"بابا جانه بس کړه...ومې بښه ... ما
ډېره لويه ګناه کړې،خو خدای پاک هم بښونکی دی،زارۍ درته کوم...بس دی دمور لپاره... دخدای
لپاره... " خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې،هغه په لوی غږ دې ته ښکنځلې
کولې،دهغه سترګې سرې او لاسونه يې له قهره رپيدل"ښنل مښل نشته..."جرآت دې څنګه وکړو
چې بيا دې کور ته راغلې درته مې ويلې نه و چې وژنم دې" ددې خبرې سره سم هغه په ديوال
ځوړند د تمانچې پټۍ ته لاس کړو، د پښتنې خويندي په چيغوشوې "ولاړه شه خورې... " او دواړو
د پلار له لاسه تمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړې خو د پلار څپيړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوغورځوله، وړه تمنا په چيغو وه، پښتني خپل ځان په هغې واچوو او د دروازې لورې ته يې منډه کړه، نا ببره هغه د لور نه مورشوه، د تمنا دويرې ډک غږ دې ته اړکړه چي له هغه ځايه ځان وباسي، هغې لکه د چرګې تمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله،دکور ددوازې نه په وتلو کې يې يو وارې شاته وکتل، دپلار ځيره ورته داسي ايسېده لکه چې ددې قاتل وي، بيا په يوه منډه له کوڅې لوی سړک ته را اوتله،د سر څادر يې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه،اوس چي دهغې ځانته پام شو نو يو وارې بيا په ژړا شوه، دا څنګه پلار وو،پلرونه خو دخپلو لوڼو سر په لوپټه پټوي،په بدرګه يې له کوره رخصتوي دخواړو پتنوس ورسره وي.
هغه دپلار کور ته په ټيکسی کې ورغلې وه،دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل،دهغې هېڅ اميد نه و چي بېرته تللو لپاره به ورته څه پيدا شي،خو قسمت يې ښه و،يوه لارۍ ورته ودرېده،هغه په سيټ کښېناسته خو بيا يې هم ژړل،ورسره ناستي يوې ښځې ورنه وپوښتل" څه شوي دي ؟ " پښتني په ژړا وويل: " پلار مي مړ شو"

دشيشې ګيلاس

بصرۍ په تناره کې ډوډۍ لګولې،دمازديګر لمونځ شوی و،او هغه خبره وه چي عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلی وي ،خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختې کور ته راتلو،کله-کله به يې دملګرو سره دلارې پر سر بنډار کاوو اوناوخته به کور ته را رسيدو.بصرۍ به دمازديګراودماښام ترمنځ داسي وه لکه چي په دار ځړېدله ما شومانو ته يې ويل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوی ته به يې د وخته ډوډۍ ورکړې وه،ځکه د عالم خان کور ته راتګ دزلزلې نه کم نه و،تندی به يې تريو نيولی و دکور دروازې ته به يې لته ورکړه بس ته به وايې بهر چا سره يې جنګ کړی دی.
دبصرۍ خوابنې دخپل مشر زوی سره يو ځای اوسيده او کور يې دعالم خان کور سره ديوال په ديوال و دعالم خان مشره وربنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډۍ لګولې،هغه څه چي دکلي په هر کور کې به دډوډيو خوشبويي خپور وو.
نن بصرۍ دعاګانې کولې چي عالم خان دې ډېر وخت بهرپاتې شي،دهغې کټوۍ لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوۍ کې خوټېکيده، خو لا کلکه وه "خدای خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړې ده چي نه خوړينيږي"بصرۍ به هر وارې دکټوۍ سر لرې کړو او دا جمله به يې له خولې را او وتله، په دې کې نا څاپه ټول ماشومان په منډه شول او بصرۍ پوهه شوه عالم خان کور ته رانږدی وۀ،دهغه په راتګ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندې او څوک به ددروازې شاته پټېدل،لوی هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بيا چي عالم خان به ډوډۍ وخوړه او ټول به دهغه په تندي پوه شول نودخپلو خپلو سوړو اوپټو ځايونو نه به يو- يو راښکاره شو.
بصرۍ له کټوۍ سر ليرې کړو او غوښه يې په ګوته کې ونيوله، تراوسه خوړينه نه وه خو هغې ژر دسترخوان واچو، هر څه يې دعالم خان مخي ته کيښودل، هغه مخ او لاسونه وينځلې و اواوس ډوډۍ ته ناست و، دغوښې ټوټه يې چي خولې ته کړه نو په ښکنځلو شوبصرۍ ورته په ورو غږ وويل:
"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې"عالم خان را پاڅيدو، هغه يې له کمڅۍ ونيوله، بيا يې ورله ديوال سره يو ډغره ورکړه، بصرۍ چي ترڅو ځان ټينګاووعالم خان ورله څپلی را خلاصه کړه دبصرۍ له خولې نه تشه سلګۍ را ووتله او چي عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصرۍ په سترګو توره تياره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم خان په بدو ردو له کوره ووتلو د بصرۍ له سر او پوزې نه وینې روانې وې،او دمور دوینو په لیدو دهغې لونې په ژړا شوې.
دعالم خان غږ د هغه مورهم اوریدلی واولړه شې‌به وروسته شاخوبانې دهغې دروازې نه سر را د دننه کړوچې ددواړو کورونو تر منځ په دیوال کې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې راپورې وتل.شاخوبانې ماشومان په قلاره کړل او په اوبو یې دبصرۍ پرهرونه وینځل، بیا یې کورکمن او دشړشموتیل یوځای کړل او بصرۍ ته یې په سر پټۍ وتړله.
دهغې مشرې لور ورته دپلار دقهر او د غوښې دکلکوالي کیسه وکړه، شاخوبانې دشونډو لاندې یوځو ښې‌رې عالم خان ته وکړې،زړه یې کیدو چې دبصرۍ سره کښینې خو د دیوال بلې غاړې نه یې دخواښې غږ واوریدو چې"څه شوی دې" ته هم ورسره کښیناستې هغه زما زوی ډوډۍ خوړلې ده که نه؟" شا خوبانې بیرته خواښې ته ولاړه او هغې ته یې په لنډو ټوله کیسه تیره کړه،او لکه چې دبصرۍ تمه وه دخواښې لوړ غږیې بیا واوریدو"سړې خو همدغسې وې نو....دا خبره نه وه چې غوښه په څومره وخت کې خورینې‌ږې، داسې پواړې ښځې د وهلو دې".په بله ورځ بصرۍ سر او نیم مخ په څادر پټ کړې و او دکور کارونه یې داسې کول لکه چې هیڅ نه وو شوې، عالم خان دخپل مور سره ډوډۍ خوړلې وه،اوسحر لکه دنورو ورځو په شان له کوره وتلی و.
دبصرۍ دوی کور دکلې دچم نه لږ لیرې جوړ و نو ځکه ددوی دکور دغوبل به څوک نه خبرېدل، خو بیا هم دکلې په ژوند کې دښځو وهل ټکول عامه خبره وه ،دبصرۍ لپاره ګران کار دا و چې که کومې ښځې ترې پوښتنه وکړه چې سر یې ولې تړلی دی نو یوه نوې بهانه به ورته جوړه کړې،ځکه خواښې ورته ویلې و چې پام کوه دکور خبرې نورو ته ونه کړې،د پښنې خوئیدل د بام (چت) نه راپرېوتل- د دروازې سره جنګیدل، د وړو غونډوسکی په سر لګیدل، د دیوال نه را پرېوتل، دا هر څه دبصرۍ په زړه و، دمور له کوره به هم که چا وربانديې پې‌ښه وکړه نو بصرۍ به ورته دروغ ویل.
هغه به دجمعې ورځ ته ډېره نه خوشحالیده،عالم خان به ټوله ورځ په کور و او کله دا،او کله ماشومان به یې رټل، په دې جمعه خو دهغې لیور دخپل ټبر سره دمور تپوس ته را روان وو.
فرید خان په ښار کې اوسیدو اوهم هلته یې یوه ښاری ښځه کړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و اوډېر اوچت تعلیم یې هم کړی و، بصرۍ به دشاخوبانې نه دومره نه شرمیده لکه چې دصابرې نه، هغې به ډېرې پوښتنې کولې او دبصرۍ سره به د هغې د پوښتنو ځواب نه و،د هغې جامې کالي هم ډېر فیشنې واوخبرې به یې هم بل شان کولې.
په داسې جمعه به بصرۍ دشا خوبانې سره ډېره مرسته کوله،ددریو واړو ورونو ټبر به یو ځای ډوډۍ خوړله، دېرش دوه دېرش کسان به په دسترخوان کښیناستل،د ډوډۍ خوړو نه وروسته بصرۍ او شاخوبانې لوښې وینځل او صابره دخواښې سره ناسته وه. د لوښو وینځلو نه وروسته بصرۍ غوښتل چې ورو غوندې ځان خپل کور کې ورک کړې،خو کله چې دا دخپل کور په لورې روانه شوه نو صابره هم ورپسې را پاڅې‌ده،دبصرۍ خواښې اوس دخپلو زامنو سره په خبرو بوخته وه.
کله چې بصرۍ دصابرې په کوټه کې یواځې کښې‌ناسته نو هغې اوس هم سر اومخ په څادر پټ کړی وو،صابرې ورته وویل:
"څه بس دی اوس خو سړې نشته مخ اوسر لوڅ کړه"بصرۍ هم له دې خبرې وېرېده،خو اوس بله لاره ورسره نه و،دمخ نه یې پلو لرې کړو خو تندی یې هماغسې پټ و،صابره ورته یوه شې‌به ځیر شوه اوبیا یې وویل:"دا په پوزه دې څه چل شوی دی؟"بصرې وویل: "هیڅ"
صابرې دهغې دتندې نه دڅادر پلو اوچت کړو او دهغې پرهر یې وکتلو، بیا یې وویل:"عالم خان لکه چې بیا دربانديې لاس اوچت کړی دی"بصرۍ له شرمه سترګې ټیټې کړې،هغې غوښتل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکه وشلېږي او دا په کې ورکه شي،هېڅ يې ونه ويل،صابره يوه شيبه غلې وه،بيا يې
وويل:"ستا دا خاموشي او صبر ددې باعث دی چې سړی دې وهي..... يوه ورځ به دې مړه کړي"
دبصری سترګې له اوښکو ډکې شوی" څه
وکړمه......عالم خان په وړو خبرو په قهر شي.... زيات وخت زه ملامته يمه......"همدغه خو
غضب دی کنه....."صابرې دهغې له خولې خبره ونيوله......ښځه که ملامته وي او کنه....... وهل
يې ناروا دی،ولې عالم خان چېرې هم غلطي نه کوي...ده چې تېر کال دفريد خان موټر له زاړه
کمره سره جنګولی و نو چا وهلی و؟"
د صابرې دسترګو نه دوه اوښکې نږدې دهغې اننګو ته کډه کوله چې هغې ژر ددواړو لاسونه په
ګوتو راټينګ کړل اوسترګې يې ومښلې"دا به زما په قسمت کې ليکلې وي... که نه نور وروڼه خو
يې ډېر ښه دی"صابرې بې واره وويل:
"داځکه چې نور يې ستا په شان ښځې نه لري"دبصری غرور نور هم خاورې شو،صابرې په
خپلې خبرې يو څه پښيمانه ښکارېده.... ژر يې بصری نه ښښنه وغوښته او بيا پاڅيده بهر
دماشومانو چيغې او شور ځوږ ددې الامه وه چې فريد ښار ته دتللو لپاره به کوڅې ته راوتلی
وي،بصری هغې ته مننت وکړو چې خواښې يا فريد ته دې څه ونه وايي ځکه چې عالم خان
خبرېږی نو لا په قهر شي،صابرې ورسره لوظ وکړو خو بيا يې ورته نصيحتونه وکړل، چې دعالم
خان لاس دې وونيسی ،که هغه ورته څپيړه ورکوي نو بصری خو دې هم يو شی ورباندې
وغورځوی، بصری پېکه خندا وکړه او ويې ويل:
"ښځه کله سړی وهلی شي" صابرې ددوازې په درشل کې ودرېده او په غلي غږ يې هغې ته
وويل:"فريد خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولې، يوځل مې داوبو په ګيلاس ويشتی واو
ورته مې ويلي و چې که بل ځل يې راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوڅې ته ووځمه، ښه ده
چې کورمالت مې ننداره وکړي،بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې د دشيشې ګيلاس
ووينې رانه يې ليرې کړي، په دې خبره بصری ته هم خندا ورغله،دواړه په خندا دخواښې کورته
رواني شوی،په هغه شپه بصری دخوب نه وړاندې تر ډېره وخته ځان سره چرت وهلو، په غوږ
کې يې دصابرې خبرو انګازې کولې.
څوورځې واوړېدې دبصری خواښې دعلاج په پلمه څوورځو لپاره ښار ته دفريد خان کورته
ولاړه، بصری او شاخوبانې به ددوډۍ پر وخت په ازاده خبرې کولې.
ددوی دخبرو موضوع به ډېری دصابرې خبرې وي،دواړو ارمان کاوو چې دتعليم له برکته
دصابرې ژوند ددوۍ نه بهتره و، بيا به يې دهغې دشيشې ګيلاس خبره رايادة کړه او وبه يې
خاندل، بصری يو سوړ اسويلی وکړو او ويې ويل:"زه په تاسو ټولو کې بدبخته يم چې د سړي نه
راته بلا جوړه شوې ده" شاخوبانې ورته وويل:"يواځې ستا لپاره .....کټل دې نه چې تيره ورځ يې
د صابرې سره په څومره ورين تندي خبرې کولې" بصری شېبه غلې وه،دا خبره رښتيا وه چې
عالم خان دکور نه بهر يو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه ....خپلې مور سره به يې دټولې دنيا
ټوکې کولې د بصری د مور پلار او د وروڼو خويندو به يې ډېر عزت کاو....شاخوبانې ته يې
وويل:"ډېر مې ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي،که نور نه چې وهل
ونکړي،خو نه پوهېږم چې څه وکړم که چيرته نه دصبر تاويز پيدا کيدو نو عالم خان ته به مې
راوړی وای" شاخوبانې ژر دهغې په خوله لاس کيښودو"پام کوه چې دتاويز خبره
ونکړې....دبصری مشر ليوراسلامي دې او دتاويزونو، زيارتونو ته تګ ددوی په کور کې رواج
نه لاره.
دبصری خواښې په ښار کې ناروغه شوې وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و،دشپې ناوخته
چې کور ته را ورسېدو نو بصری ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلی دښارنه دوه درې ساعته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموټر لاره لرله اوس سړک هم پوخ شوی وو او دښار نه ډېرې لارې اوموټرې تر ناوخته کلي ته راتلل.
بصرۍ نه وه خبره چې عالم خان به ډوډۍ خوړلې وي که نه خوبیا هم هر شی یې ورته ژر-ژر په دسترخوان کېښودو،اوس خویې د ډوډۍ توده ساتلو لپاره دښار نه دپلاستیکو یو ترموز ډوله ډبه راغوښتې وه چې تر دوو دریو ساعتو به په کې هر څه تاوده وو. نن دهغې زړه ارامه و چې عالم خان به ورته څه نه وایي،خو عالم خان لومړی دسترخوان او بیا بصرۍ ته وکتل او ویې ویل:"ډیره بې عقله ښځه یې کنه" د بصرۍ زړه یو درز وکړعالم خان دخپلو سره په کتې غزیدلی و.
بصرۍ ورنږدې شوه او په وېره یې ترې وپوښتل" خیر خو دی.... مور څنګه وه....عالم خان ورته په ځیر وکتل" مور مې ښه ده زما سر مه خوره" بصرۍ په ځان کې یوه څه نور جرات پیداکړو او ویې ویل" ښه نو ولې په قهر یې ډوډۍ تیاره او ګرمه ده" عالم خان راپاڅېدو دماشومانو کټونو ته یې وکتل....ټول ویده و...دی له کوټې ووتلو نو بصرۍ حیرانه پاتې شوه څه وکړي نور کله چې به عالم خان ډوډۍ نه خوړه نو دې ته به یې وویل چې نه یې خورمه خو نن یې عجیبه چلن کاوو.هغه عالم خان پسې بهر را ووتله دغولې په بل سر کې یوه وړه کوټه جوړه وه چې ماشومانو به په کې خپل کتابونه او دښوونځي شیان ایښودل،یو ګوټ کې کټ هم واو چې کله به عالم خان دبصرۍ سره ډېرې ناندرۍ ووهلې نو هلته به ویده شو.
عالم خان دکوټې دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو،بصرۍ پوهه شوه چې دې به هم هلته شپه تېروي،نږدې وه چې عالم خان ددې کوټې دروازه دننه بنده کړي وای چې بصرۍ ځان په زوره کوټه کې دننه کړو او دروازه یې وتړله،عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یې خپلې څپلې ویستلې او په کټ وغزېدو، بصرۍ ورته وویل:"طبیعت خو دې سم دی کنه....ډوډۍ دې ونه خوړه؟" "څه ډوډۍ-ډوډۍ لګیا یې" عالم خان په لوړ غږ وویل:"نه یې خورم .... نه یې خورم، کوم پلاوونه کبابونه دې راته پخ کړي دي چې ته به پرې سترې شوې یې."
دبصرۍ دغوږونو نه یوه لمبه ووتله،هغې هم په لوړ غږ عالم خان ته وویل:"خوله دې ماتېده چې دا خبره دې څو شېبې وړاندې راته کړې وای.عالم خان دډېرې حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کښېناستو،دا بصرۍ خو بل شان وه،دې بصرۍ خو قهر هم کولی شو،غږ یې څنګه لوړ کړو،دعالم خان ګوتو کې خارښت پیداشو، هغه خپلې څپلۍ ته لاس کړو خو یودرز وشو اودهغه په سر یو درونډ شی ولګیدو، عالم خان لا ځان پوهولو چې دا به څه شی وي،چې بل درز وشو او یوبل شی دهغه په پوزه ولګېدو،دکوم ماشوم دواړه بوټان دهغه په غېږ کې پراته وو،او ده سر په دواړو لاسونو کې نیولی و،په سترګو یې تیاره وه او لږه شیبه وروسته چې ده سر راپورته کړو نو بصرۍ یې ولیده چې په لاس کې یې دشیشې ګیلاس نیولی و، دعالم خان په خوله یوه غټه ښکنځله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیشې ګیلاس دده په لورې راوالوتواو عالم خان چې دخپل مخ دحفاظت لپاره‌لاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یې ټپي کړو.
عالم خان ته په خپل ټول وجود کې د درد څړیکې احساس شوی، دهغه له خولې اوس ځږیروي را وتل، دبصرۍ دخولې څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته ټوپک په لاس کې ورکړی وای نو هم په دې شېبه یې عالم خان وژلو، خو دهغه دتندې او پوزې نه وینې روانې وې.
بصرۍ له کوټې را ووتله او یوه اوږده ساه یې راښکله په هغه شپه عالم خان په پخلنځي کې کورکمان او تیل لټول،او بصرۍ په ارامه ویده وه.
په بل سحر چې ماشومان ښونځیو ته تلل نوپلار یې ولېدو چې په سر یې پټۍ تړلې وه، دهغه پوزه هم پړسېدلې وه او لاس یې په شړۍ کې تاو کړی و، عالم خان چې له کوره راوتلو نو چرت یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلو چې خلکو ته به څه وايي..... "زه دچت نه راپرېوتم ...نه-نه په ختو کې ولوېدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصرۍ به څنګه خلکو ته باني جوړې کړې وي دوجود پرهرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږي څومره لوی عذاب دی.
په پټيو کې يو کروندګر ترې پوښتنه وکړه"خير خو دی چا سره دې جګړه کړې ده؟"عالم خان ورته په يوه پيکه خندا وويل:
"نه ياره بيګا دموټر نه کوزېدمه... دروازه مې په مخ ولګيده...پوزه مې وينې شوه خو... خدای فضل وکړو".
اخوا بصرۍ شاخوباني ته دشپې کيسه کوله او بيا يې ورته وويل:
"که ښار نه دې لوښي راغوښتل ماته دناشکن (نه ماتيدونکي) ګيلاسونو يوسيټ راوغواړه هم هاغه چې نه ماتيږي"

سنيما

نازنين خپله طلای رنګه بټوه په ميز کيښوده او د اوچتو پوندو د نازکو پيزارو سره په کټ پريوته هما په يوه کرسۍ ځان وغورځاوو. په لاس کې نيولې د مريو ګلابی سينډلو تنۍ يې پرانستلی.
پروين لاتروسه د سر نه خپل ګلدار څادر هم نه وو لرې کړی او د کوټې سره جوخت غسل خانې ته يې منډه کړې وه.
دا درې واړه هم اوس د خپلې نږدې او پخوانې ملګرې زيبا د واده نه راګرځيدلې وې او د ډاکټرانو د ليلۍ په يوه کوټه کې وې. دا کوټه د پروين وه هغه د ښار په لوی روغتون کې د ډاکټرۍ ورستی کال (سيټاج) پوره کاوو چې ورپسې به يې سبق خلاصيده. نازنين او هما د زيبا په واده کې د ګډون لپاره د پروين په کوټه کې ايساری وې. دا پلان دوی هغه وخت جوړ کړی وۀ چې د زيبا د واده کارډ ورته رسيدلی وۀ.

پروين چې د غسل خانې نه راوتله نو يوه شيبه يې نازنين او هما ته وکتل. دواړو سترګې پټې کړې وې او په کوټه کې خاموشي وه. پروين د يوې کرسۍ نه ګدۍ راوخيسته او نازنين يې پرې وويشته.
تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلې يئ؟ د نازنين او هما له خولې ګډ اوازونه راوتل { {سترۍ يمه دمه کوومه} } او درې واړو کړس کړس وخندل. پروين خپل پړونې د سر نه لرې کړو او په کرسۍ يې واچوو نابېره په کوټه کې رنګونه وځلېدل. د هغې په کميس لګيدلې ستارې مخامخ د لوی هنداری د رڼا سره يو ځای شوې او په ټولې کوټې کې يې پړک وپړوک جوړ کړو. نازنين ته موقع په لاس ورغله، " ته دې ته ګوره اوس مونږ په رڼا وژنې..."

د درې واړو جينکو خندا په کوټه کې تودوالی پيدا کړو. پروين د يخچال (فريج) نه د يخو اوبو بوتل راويستو او په ګيلاسونو کې يې اوبه واړولې. ژمی تير وۀ او نن ماښام د هوا سوړوالی هم مات شوی وۀ.

دريو ملګرو د واده ښايسته جامې له ځانونو نه وويستلې، مخونه يې د سرخی پوډرو نه پاک کړل او په کټ يو ځای کيناستې.

نن شپه ددوی د خبرو موضوع يوازې زيبا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زیبا هم پدی پوهنتون کې د دویم کال محصله وه د پوهنتون دود داسی وۀ چې د دویم کال جینکو به په نوو راغلو محصلینو اوبه شیندلی چې دوی په عذاب شی. تر یوی اوونی به جینکو همدغسی شوخی کوله. په هما اوبه وشیندل شوی، زیبا دا حمله وربادی دومره ناځاپی کړی وه چې هغه وارخطا ډډی ته شوه..... پښه یې وخویده او په ازغن تار پریوته. ټولو جینکو چغی کړی . زیبا په لاس کې نیولی د سلورو جگ ورغوځار کړو او په منډه د هما مرستی ته راغله. دا یې را وچته کړه او په غیږ کې یې ونیوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ریتایړی تری بیلی شوی. د هما په لیچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جینکۍ له ویری وتښتیدی. د زیبا په غټو غټو سترگو کې اوښکی وی. او په یوه ساه یې له هما ښښنی غوښتلی. بیا یې دا کوټی ته بوتله. دوو نورو جینکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زیبا ژر د خپلی الماری نه وچی جامی راویستلی او هما ته یې ورکړی چې جامی بدلی کړی، بیا یې د داروگانو یوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو یې ملهم کیښودل. یوی جینۍ ژر ژر د هغی جامی په استرۍ (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغی له چای راوړی او بیا تر ډیره وخته دوی په خبرو بوختی وی. هما د خپلی سپینی لوپټی په غم کې وه. هغه له موره ویریده. زیبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپینه لوپټه یې د هغی په سر واچوله. زیبا هم له هغی ورځی ددی ملگری شوی وه.

نازنین په هاسټل (لیلیه) کې هغه وخت داخله شوه چې د دې ټولی کوټی نیول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په لیلیه کې دوه ډوله کوټې وی. یو هغه چې د څلورو جینکو لپاره وی، دویم هغه چې دوه دوه به په کې اوسیدی. د لیلیی د مشری د کور سره جوختی څلور داسی کوټی وی چې په هغوی کې به د هر ټولگي استاذی جینکی ووسیدی. دوی به د مشری او د نورو جینکو تر منځ اړیکی ساتلی او ددوی ستونزې به یې لری کولی. نازنین ته هغه ورځ را په یاده شوه چې دې د څلورو جینکو کوټی ته خپل سامان یوړو نو هلته د وړاندی نه ښې الماریٔ، میز او کټونه نورو اخیستی وو. د نازنین په نصیب کې شلیدلې کټ او داسی الماریٔ راغله چې یوه دروازه یې نه بندیده. د دوی د ټولگی استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زیبا سره ولیدل. هغی ژر یوه خاله را وبلله او د لیلیی گودام ته یې د ځان سره بوتله. هلته نه یې نازنین ته یو ښه نوی کټ وروااستولو او په بله ورځ یې د الماری د دروازی جوړولو لپاره یو ترکاڼ هم را وغوښتو. نازنین هم له دی ورځی د زیبا مریده شوه. او بیا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زیبا ته ورتله. پروین ته هغه ورځ په زړه شوه چې په لومړی ځل د زیبا کوټی ته ورغله. د لیلیی ډیرې جینکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروین پخپله کوټه کې یواځی ژړل چې زیبا وربادی را پیښه شوه. بیا یې دا خپلی کوټی ته بوتله هغه کوټه چې په ټولی لیلیه کې د جینکو لپاره د یوی ښکلی دنیا په شان وه. پروین په لومړی ځل ولیده. په سپینو دیوالونو د چت سره نږدی زیبا پخپل لاس په رنگ د ښایسته گلونو حاشیی جوړي کړي وي. په کړکی او دروازی یې اسمانی رنگ پردی وی چې وربادی د گلابو واړه واړه گلونه گنډلی وو. هم دغه گلونه د دیوال په حاشیو هم وو. د کوټې ټول فرش په سرۀ قالینه (غالۍ) پټ وۀ. په کرسیو ایښی نرمی گدۍ هم دغسی وی. پدی میز د بلو رو په یوه پیاله کې منې او مالټې ایښی وی. د کوټې په بل گوټ کې د شیشی په وړی الماری کې چینی لوښی او ورسره وړوکی یخچال وو چې وربادی د تازه گلونو گیډی ایښی وۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زیبا کټ هم ریښتا چی څیر کټ وو. ددی پوښ تک سپین وو او وربادی هماغسی سور رنګ واړه ګلونه ګنډلی وو. پدی لویه جالی ځړیده د کټ سره جوخت په یو وړوکی میز د بجلی (بریښنا) لمپ وو او ددی په بیخ کې ګړی هم جوړه وه. د سبق په میز کتابونه په ترتیب ایښی وو .
په یو شی هم د دوړو یا د ګرد نښه قدری هم نه وه. پروین په هغه ورځ د زیبا د سلیقی نه خبره شوه. هغی اوریدلی و چې د زیبا ښایسته شیان خوښیدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډیره ښکلا لرله. هر چا به هڅ وهلو چې د زیبا به کوم ښکلی سړی ته ودیږی، او نن دا دری واړه ملګری د زیبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډیر ښکاریدو. رنګ یې هم ډیر ښه نه وو خو په دوبی کې یې د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ میاشتی به په امریکا او اروپا کې ګرځیدو.

هما، پروین او نازنین د زیبا د سترګو ملال احساس کړی وو خو نورو میلمنو ته د هغی د طلایي کار قیمتی جوړه او د لکونو روپو ګانړی حیرانوونکی وی. دا چی زیبا به خوشاله ژوند تیر کړی او که نه دری واړو ملګرو خپله خپله نظریه لرله. نازنین وویل چې زیبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډیره حسن پرسته ده هما دا خبره در کړه پدی چې زیبا د حالاتو سره سم ژوند کولی شو او پخپله به د خوشالی لاری پیدا کړی.

دواړو خپل خپل دلایل ویل خو پروین غلی ناسته وه. اخر چې دوی سترې شوی نو هما ورته وویل پروین جانې ته خو هم څه ووایه کنه........ زیبا به خوشحاله ژوند وکړی که نه؟

پروین د شا پر تخته پرته وه او د چت پکی ته یې کتل. هغی وویل "زیبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کال دوه کاله وروسته به مونږ هم د یو بل نه بیلی شو. د سبق ژوند د یو ډیر ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاری لکه چې مونږ فلم لیدو. زیبا ددی فلم یو مرکزی کردار وو. د هغی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنین د پروین د خبری په ځواب کې هیڅ وونه ویلې. دوی هم هغلته...... ګوبخی مو بخی ودی وی .

پروین خپلی عینکی لری کړی البم یې بند کړو او خپلی لمسئ ته یې وویل دا زما ملګری وې. خو اوس نه یمه خبره چې څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو یوه سینما وه خو د سبق د دوری سینما تر ټولو ښه وه.

پوښتنه

ما نه دخپلې لور سترګې نه هېرېږي،کله چې زما له کوره وتله یوه اوښکه یې هم تویه نه کړه،په موټر کې دکښیناستو پر وخت یې یو واری بیا زما په لورې سر واړوو،په شونډو یې نرئ موسکا وه خو په سترګو کې یې دومره پوښتنې وې چې زما زړه یې په موټي کې ونیولو،موټر یې روان شو نو ماته خپل وجود ډېر دروند معلوم شو هم هاغسي لکه چې زما دمور او پلار دجنازې پروخت وو.
اوس هم په دې تورتم کې چې کله-کله دخلکو څیرې را یادوم نو دلور سترګې مې لکه دډیوې را ښکاره شي،څومره په ارمان زما کورته راغلې وه، دهغې نه وړاندې په وروستي ځل مې د دوو کالو په غیږ کې نیولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه ورځ اختر و،مور ورله دشنو وريښمو ښايسته کميس ګنډلی و،دا دنورو ماشومانو سره زما د ورور کره راغلې وه، هغه وخت هم ما دا د دوو کالو وروسته ليدلې وه،خو ما په هغه ټولو ماشومانو کې دا وپېژندله،دهغې سترګې زما سترګې وې،هغې زه نه پېژندلم او چې غېږ کې مې راواخيسته نو ماته يې حيران-حيران کتل، ما ښکل کړه نو مخ يې ژر په خپل لاس پاک کړو.
ښايي زما دږيرې ويښته ددې د مخ ګلابي ځرمني لپاره نا اشنا لمس وو، ما هغې ته خوارږه په لاس کې ورکړل نو دا هغې ته ځير شوه.
ځومره بدبخته پلار ووم د هغې د مور سره مې ژوند ونه کړی شو،هغه زما نه وه خوښه .... مور او پلار راته خوښه کړې وه....اوتر څو چې ما دهغې تصوير ليدو او مور ته مې ويل چې زه يې نه کوم نو ددواړو کورنيو ترمنځ د واده خبرې خلاصې شوې وې.مشر ورور مې ټوپک را واخيستو او راته يې وويل لومړی په ما ډز وکړه او بيا دواده نه انکار وکړه ځکه زه په دې کلي کې بيا کوز ګوری نشم ګرځېدی.زما واده... زما دښځې دژوند دبربادۍ پيل و،ما خپل ډېر کوښښ وکړو چې هغې سره يوځای واوسم خو په هره خبره به راته قهر راتلو،دهغې يوه ادا، يو کار، يوه خبره مې نه خوښيده، کله-کله به راته داسې احساس پيدا شو چې زه دخپل دسر دښمن سره په يو کور کې ناست يم.عجيبه ورځې شپې وې، ما زيات وخت په ښار کې تېراوه کاروبار مې هم هلته و. هځه به مې کوله چې نورو ښارونوته په خپله ولاړشم چې کور نه ليرې يم زه په مسافرۍ کې خوشحاله اوم،کال تير شو اوزه په کراچۍ کې خبر شوم چې لور مې شوې ده،ما يو څو دماشومانو شيان واخيستل او کورته مې ورواستول. زما لپاره اوس کلی بې مانا ځای و په تېره چې کله په کراچۍ کې مې دکاروبار يو شريک راته خپله خور په نکاح کړه.
زما لور ددو مياشتو وه چې زه کلي ته ولاړم، لور مې په غېږ کې ونيوله نو مينه مې ورباندې ماته شوه،خو دهغې مورته مې چې کله کتل نو کرکه مې هم هاغسې په زړه کې وه،هغې رانه دشپې پوښتنه وکړه، "چا راته ويلي چې تا په کراچۍ کې بله ښځه کړېده؟" زه خبرووم چې زما دبل واده خبره به پټه نه پاتې کيږي خو ما غوښتل چې لومړۍ خپله کورنۍ دې ته اماده کړم چې زما دويم واده وزغمي،خواوس چې دې خبره راواچوله نو ماورته وويل چې دا خبره سمه وه،هغه يوه شيبه هکه پکه په خپل ځای ناسته وه بيا په منډه له کوټې ووتله پاتې شپه ما دخپلې لور او دهغې دمور ژړا يو ځای په حجره کې اوريده،زه په کټ کې ناست اوم اوسوچونه مې کول چې دوی به تر کومې ژاړي.
دهغې او زما دکورنۍ سړو هيڅ ونه وويل،دويم واده څه عيب خو نه دی،زما مور،خويندو هيچا، هيڅ ونه ويل، خو زه پوهېدم چې زما په ښځې اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له کوره ووتله اود پلار په کور کښيناسته.
زه بېرته کراچۍ ته ولاړم او بياکال کې يوواری به مې کلي ته پېښه کوله،په لومړي کال مې لور ونه ليده،زما لومړۍ ښځې هغه ماته نه پرېښوده.دويم کال همدغه داختر ورځ وه،چې لور مې د نورو ماشومانو سره دکلي ميلی ته تللې وه او زماښځې داسې ګومان نه کاووچې زه به د ورور په کور کې خپله لور ووينم، بس چانس ښه وو.ماشومانو په غولی کې لوبې کولې، دميلې نه راوړي شيان يې يو بل ته ښودل، ځلوبې يې خوړلې د ډوډۍ پر وخت يو ماشوم داوبو ډک جام اړولی واو دځينو ماشومانو نوې جامې پرې لمدې شوې وې،زما دلور شين کميس هم لوند و،دکور ښځو دماشومانو نه لمدې جامې ويستلې زما دلور نه يې کميس ليرې کړو او هغې ته يې زما د وريږې وچ کميس په غاړه کړو.بيا دا لامده واړه-واړه کميسونه او پرتوګونه په تناب ويري کړی شول چې د ژمي په تود لمر کې وچ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښځه لکه چې خبره شوې وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه،خو زه چې دورور له کوره وتلم نو هغه وړوکی شین کمیس مې دکوټ په جیب کې و.

دا کمیس تراوسه زما په الماری کې دنورو ډېرو شیانو سره خوندي دی،ددویمې ښځې مې زوی وشو نو په کلي کې مې خویندو خواړه وویشل،ما نه غوښتل چې زما لومړۍ ښځه ټول عمر زما لپاره سر سپین کړي، هغې ته مې پیغام ورواستوو چې که غواړي نو زه به یې ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي،په غوښتنه کې زما نه زیات زما دویمه ښځه فعاله وه،خو لومړۍ ښځې مې هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولنې پښتنې ښځې یې کوي،دا چې ځان وژني خو دطلاق پیغور نشي وړی.

بیا دژوند څرخ دومره ګړندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل،زما مور پلار مړه شول دمشرې ښځې یو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغې مور هم مړه شوه،زه څوواری کلي ته ولاړم خو دلور دیدن راته ناممکن کار وو،زما ورونو خویندو هڅه وکړه چې ماشومه دې راته پرېږدي،ما اوس هم هغې ته پیسې ورلېږلې دلور لپاره به مې په اختر اوبرات کې شیان وراستول،خو نه پوهیدم چې لور مې زه یادولم او که نه.

هغې دکلي د ښوونځی سبق خلاص کړو مور دښار په یو کالج کې داخله کړه،زه څوواری کالج ته ولاړم چې هغه ووینم،خو دکالج مشرې راته اجازه رانه کړه.

ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسې ښکارېده لکه چې زما په قسمت کې نورې لونې نه وې،زما دویمې ښځې به راپورې خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلونو ارمان کوې.

په کلي کې به دنږدې خپلو خپلوانو ودونه کېدل نو ما به خپله کېمره چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصویرونه دې

واخلي،خوزما دلور تصویر به چا نشو اخیستی،هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللې،زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وینم،بیا خبر شوم چې زما لور په یو دفترکې ځان ته کار پیدا کړی و،ما دې دفتر ته څو وارې ټیلیفون وکړو خو ددې سره مې خبرې ونکړې شوی.

زما زامن اوس لوی دي، یو په پوهنتون کې دی،دوه نور په کالجونو کې سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو،ماته دزړه مرض پیدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکرې مرض زما دسترګو نظر کم کړی و.مشر ورور مې مړ شو نو په ما دزړه حمله راغله،او په روغتون کې داخل شوم بیا کورته په راتلو زما دویمې ښځې یوه میلمستیا وکړه. ددې میلمستیا په دویمه ورځ زه دخپل کور په برنډه کې ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې یوه جینۍ ما لیدل غواړې، زه د لوېي دروازې پورې ولاړم خیال مې دا وو چې څوک به نوکرۍ لپاره راغلې وي،هلته زما لور ولاړه وه ما د لیدو سره سم وپېژندله، سترګې یې زما سترګې وې ما په غېږ کې ونیوله نودهغې سترګې ډکې شوی،دننه مې بوتله نو مخامخ راته ښځه ولاړه وه، هغه زما دوینا نه وړاندې پوهه شوې وه او رنګ یې ژېړ تښتیدلی وو.

مانه خپله ناروغي هېره شوه،څوساعته مې هم دلور سره خبرې کولې،هغه زما دناروغۍ نه خبره شوې وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه،زما د زامنو نومونه هم ورله ورتلل،زما دویمې ښځې ته یې ادې وویل،هغه دخپل مور دمخالفت سره زما لیدو ته راغلې وه،زه یوڅه خواشینی اوم هغې ته مې په قهر وویل چې ځوانې جینکې یواځې نه ګرځي،خو هغې راته وویل:"بابا زه په الوتکه کې راغلې یم مشرې ببونه مې ستا پته اخیستې وه،ټیلیفون شمیره هم راسره وه زما ددفتر یوه ملګرې دلته په کراچۍ کې واده شوې ده،او هغې ماته ویلې و چې که راتلې نو زه به دې دهوایي میدان نه راولم" زه دهغې په جرآت خوشحاله شوم، دغرمې د ډوډۍ نه وروسته مونږ په باغ کې کښیناستو او هغې ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هيڅ خبر نشوم چې زما زامن څه وختې كورته راغلل، دوى څه وويل... څه يې وكړل زما ټوله توجه خپلې لور ته وه،مازديګر مهال دهغې ملګرې ورپسې ټيليفون وكړو، دشپې لپاره بيرته تلله او كه نه. ما هغه ايساره كړه خو زما دويمه ښځه خوشحاله نه ښكاريده.زه پوهيدم چې هغه زما دلور په مخ كې خپله ښه ويني،خوزما تنده ډيره وه ما غوښتل چې دتيرو څوكلونو مينه په خپلې لور وشيندم هغه دومره ونازوم چې ټولې فاصلې وركې شي.

دشپې ددوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې كولې بيا ناوخته هغه دميلمنو دايساريدو كوټې ته ولاړه او زه چې په خپل كټ پريوتم نو ښځې مې ژبه پرانيستله،هغې په يوه ساه بې شمېره پوښتنې كولې"دا به څومره ورځې دلته وي؟ په كوم هدف راغلې ده؟ مور به راليږلې وي؟دومره موده وروسته يې ولې راپريښوده؟ دا به زما كور خو نه ورانوي؟"خو ما دهغې ديوې پوښتنې ځواب هم نه وركاوو زما داوږو نه لكه چې يو لوى پيټى ليرې شوى وي،دشپې مې په ارامه خوب وكړ.

په دويمه ورځ هم ما دلور سره تيره كړه،دهغې غږ پرما ډيرخوږ لګيدو،غوښتل مې چې ټوله ورځ هم ددې خبرې واورم،دهغې له خولې چې بابا به مې واوريدو نو زړه به مې په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډيډي" ويل، مازديګر زما لور دخپلې ملګرې كورته ولاړه چې خپلې جامې كالي او نور شيان راوړي.

هغه چې لاړه نو ښځه راته مخې ته كښېناسته اوبيا يې پوښتنې پيل كړې ما ورته په قهر وويل:"زما غوږونه مه خوره هغه زما ليدو ته راغلې ده كار لري...ولاړه به شي دميرې دښمنې ورسره مه كوه"ښځه مې ددې خبرې په اوريدو لا په قهر شوه،راته يې وويل چې زه ډېر كمزورى يم، دا جينۍ به دهغې كورورانوي اوس په خپله راغلې ده بيا به ورپسې مور هم راشي،ما دهغې دتسلۍ لپاره ورته ډېر څه وويل خو دې په ژړا پيل كړه.زامن مې دخپلو كوټونه راوتل مونږ ټول يو ځاى كښېناستو،اوترډېره وخته مو خبرې كولې،زامنو مې د مور پلوي كوله وروستۍ خبره داوه چې زما لور يوه شپه به نوره زمونږ په كور كې كوي بيا چې هر چېرته غواړي ځي به،ما ښځې ته منت زارۍ وكړې چې هغه به ولاړه شي داسې تادي ښه نه ده،خودې راته ګواښ وكړو چې كه يوه بله شپه مې لور راكره وكړه، نو دا به دزامنو سره له كوره وځي.

ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله يو وړوكى تور صندوق يې ځان پسې را ښكلو،ما نوكر ته اشاره وكړه نوهغه ترې صندوق ونيولو او كور ته يې دننه كړو.مونږ دواړه په برنډه كې كښياستو زما كور سمندر ته نږدې دى او په دې ماښام ډېره ښه هوا چلېده،دبرنډې دستنې سره درامبيل دګلونو ځيلۍ دسپينو ګلونو نه ډكه وه او دګلونو وږمې دهوا سره يو ځاى شوې وې،زما لور دځيلۍ نه يو څو ګلونه وشوكول....بوى يې كړل او بيا راسره كښيناسته راته يې وويل:"بابا ددې كور همدغه ځاى ډېر ښكلى دى" زه خبر اوم چې دهغې دا ځاى خوښيدو،پرون مونږ دلته څومره خبرې كړې وې نن مو چاى او دغرمې ډوډۍ دلته يو ځاى خوړلې وه.

ما دهغې نه پوښتنه وكړه چې په كراچۍ كې څومره وخت پاتې كيده،هغې وويل زما ټكټ ديوې اوونۍ لپاره دى خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم،هغې چې دا خبره وكړه نو زما سترګو ته يې وكتل ما ترېنه سترګې بلې خواته واړولې هغې ته مې هيڅ ونه ويل هغې زما دخبرې انتظار كاوو خو ما ورته هيڅ نشو ويلى،په سينه مې يو لوى كاڼى پريوتو،لاس مې اوچت كړو خو هغې د وړاندې نه راته ګيلاس نيولى و ما ترېنه يو څو ګوټه اوبه وڅښلې.په دې كې يوې خدمتګارې غږ وكړو چې ډوډۍ تياره ده ،مونږ دننه ولاړو نو لور مې دټولو سره روغبړ وكړو،ټول غلي وو،زما دښځې سترګې اوس هم سرې ښكاريدې...سره له دې چې هغې مخ لاس وينځلى او سرخي پوډر يې كړى وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نه پوهيدم چې دهغې سرې سترګې به زما لور هم ليدلې وي او که نه دا زما وهم وو،ښځې مې لکه دپرون په شان ورسره عادي خبرې کولې دخواړو شيان يې ورته ورکول،خو پرون اونن کې فرق و يا ښايي ماته په کې فرق ښکاريدو.
د ډوډۍ نه ورسته مونږ بيا برنډې ته راووتلو لور مې جامو بدلولو لپاره خپلې کوټې ته ولاړه نو ښځې راته بيا خپله خبره ياد کړه،ما ورته وويل:"ډيره مه دردېږه هغه صبا ته ځي"ښځه مې ددې خبرې په اوريدو ارامه شوه،بيا مې چې لور راسره کښيناسته نو هغې ورسره خوږې خوږې خبرې پيل کړې،ما دخپلې لور سره سترګې نشوی لګولې نه مې ورته ويلی شول چې صبا ته مه ځه يوه اونۍ ايساره شه،نه مې ورته دتللو ويلی شول،زما ښځې ورته د دروغو ستونه کول چې "کاش که يو څو ورځې نوره ايساره شوې وای" هغې به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولې غوښتله،خوما هيڅ نشو ويلی.زما په خوله يو غټ قلف لګيدلی و،زه نه پوهيدم چې نور مې ورسره څه خبرې وکړې،شپه څنګه تېره شوه....سحر څنګه وشو،هغې څنګه ځان ته په الوتکه کې سيټ پيداکړو اوهغه کومه ګړۍ وه چې دا زما له کوره ووتله،نه پوهيږم چې غرمه وه که ماښام،هغې څه ويل او څه نه ويل،ماته ترغاړې ووتله اوبيا چې موټر کې کښيناسته نو يوواړې مې سترګې دهغې په سترګو
ولګيدې،هغه ډيره په حوصله موټر کې کښيناسته په شونډو يې موسکا وه،خو په سترګو کې يې يوه پوښتنه وه......او زه ددې پوښتنې په ځواب پسې تراوسه ګرځم،زما دسترګو نظرولاړو زه دنورو محتاج يم، ښځه مې په ورځ کې يو ځلې راسره کښيني، زامن مې کله راته راشي کله نه ،زه نه يم خبر چې نن څويمه ورځ ده يو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مې ددنيا له حاله خبروي.
خو زه چې ځان ته يم دلور سترګې وينم او دهغې دسترګو هغه پوښتنه هم چې"پلاره ته ماته ولې نه وايې چې پاتې شه."
پای.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library